

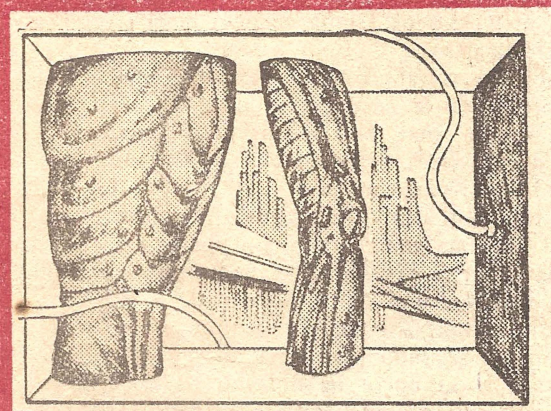
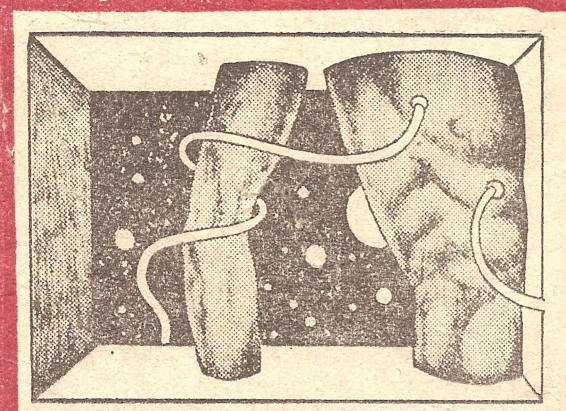
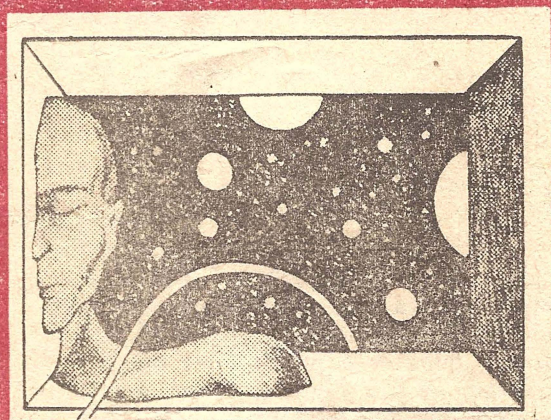
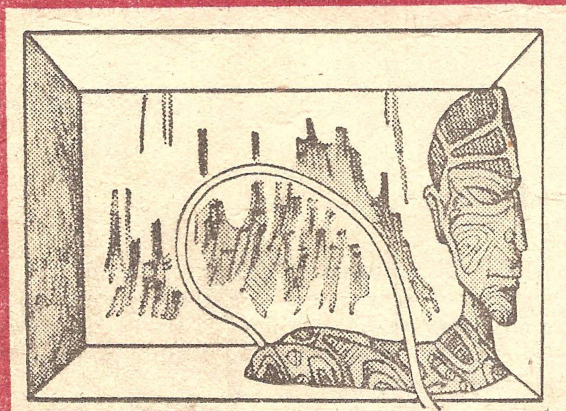
CONVORBIRI LITERARE

Supliment de literatură pentru tineret

CALĂTORII

S. F.

AVENTURI

In sumar :

• PATRULA SPAȚIULUI II • PLANETA FĂRĂ NUME

• BAZARUL • HOLOGRAMA • UMOR

PLANETA FĂRĂ NUME

Capitolul unu

Alarmă!

Au dormit buștean câteva ore încheiate. Bineînțeles, Ana a avut grijă să pună în funcțiune pilotul automat al „patrulei”. Calculatorul, după ce a primit toate datele despre starea Diane și a pilotului blond, a prescris un tratament care l-a făcut pe Andrei să exclame: „Dacă nici acum nu se trezesc, înseamnă că au devenit... *nemuritori*!” Tex nu a vrut nici în ruptul capului să se desprindă de trupul cercetătoarei. A refuzat chiar să și mănince; gema înțetșor, privind-o pe Diana cu ochi mari și umezi înecați în lacrimi.

Primul s-a trezit Andrei. Tex lătra cu îndârjire, apropiindu-se și depărtându-se de ușa deschisă a celulei, mai mult curios decât furios.

— Ce ți-a venit, nesuferitul?! Dormeam atât de bine! Ce-ai văzut acolo?

În întunericul din celula „patrulei”, Andrei nu a putut distinge mare lucru și, pentru că Tex continua să latre insistent, s-a hotărât să aprindă lumina. Exact atunci, o pâlpâire roșie a străpuns bezna din celulă. Au trebuit să treacă vreo câteva zecimi de secundă până ce Andrei să-și revină din uimire și să apese pe butonul de declanșare a dispozitivului de închidere a celulei. Tex s-a urcat cu labele din față pe perete și a început să latre asurzitor.

— Îți arde de joacă, tîncule? s-a auzit glasul somnoros al lui Traian. Lasă, cîinele în pace!

— E... cineva... acolo, s-a bîlbîit Andrei.

— Ai visat urît.

— Grasule, pe cuvîntul meu că e cineva în celulă. De asta latră Tex.

— Să intrăm, să vedem, hotărî Traian, ridicîndu-se.

— Eu zic să o trezim și pe Ana... Poate că nu e bine să deschidem trapa...

— Ce sușotiți aici? Ce puneți la cale?

— Tîncul nostru, de frica celor întîmplate pe *Cameleon*, a început să viseze monștri! explică Traian fetei, trezită la rîndul ei de vajnicul Tex.

— Ana, în celulă este ceva fosforescent... Ceva roșu, care pulsează...

Ana l-a privit cu atenție pe Andrei apoi, cu mișcări calme a apăsă cîteva butoane de pe pupitrul de comandă. Pe un mic ecran a apărut imaginea interiorului celulei.

— Tex, liniștește-te! a spus ea și cîinele s-a culcat pe burtă, cu botul aproape de intrarea în celulă.

— O floare! a exclamat Andrei, privind ecranul ca hipnotizat.

— Cum să fie floare?! a mormăit Traian. De unde? Mai degrabă aș spune că e o pîrtică din planeta roșie care a fost prizoniera *Cameleonului*. Cum o fi ajuns pe „patrulă”?

— Ba e floare! Privește grasule, ce petale fantastice! Parcă sînt vii...

— Tîncule!

— Băieți, a intervenit Ana, s-ar putea ca amîndoi să aveți dreptate... Voi intra în celulă.

— De ce tu?! se împotrivi Andrei. Eu sînt cel mai nimerit, că tot nu știu să umblu cu aparatele astea. Îmi pun costumul și protejat de sferă, intru să văd despre ce e vorba. Tu și cu Traian mă veți urmări de aici. Clar?!

— Clar, făcu Ana.

Pe ecran l-au putut vedea apoi pe micul lor prieten înaintînd cu pași șovăitori spre nemiapomenita și misterioasă floare; nu mai înaltă de jumătate de metru, avînd tulpina, frunzele și petalele de un roșu fosforescent, parea înfiptă în podea și, întocmai lianelor de pe *Cameleon*, se unduia ușor, după o melodie numai de ea auzită.

— Nu pare agresivă, s-a auzit vocea lui Andrei. Voi ce părere aveți?

SPATIALA

— Nu cumva ți-e frică să te apropii? l-a tachinat Traian.

— Da, mi-e frică! Mi-e frică, grasule, ca în contact cu sfera de protecție să nu pățesc ceva. E atât de gingașă.

— În spatele tău e Tex! a strigat Ana. Când a intrat?

Într-adevăr, câinele se afla în spatele lui Andrei, înaintînd odată cu el spre floare.

— Ș-o fi strecurat, cînd am intrat eu, se auzi glasul piticului. Tex, cuminte!

Cîinele l-a privit atent cîteva secunde, apoi cu nările fremătînd, cu urechile ciulite și-a continuat drumul.

— Înapoi! a strigat Ana.

Tex era deja lîngă tulpina florii. A mirosit-o insistent, a *pipăit-o* cu nasul său umed, a înconjurat-o de cîteva ori, apoi s-a așezat pe labele din spate și a lătrat o singură dată, scurt.

— Vrea să ne spună că nu e nici o primejdie, a tradus Andrei. Știți ce cred eu? Floarea e darul planetei roșii; un semn de dragoste către cei care au ajutat-o să scape din înlănțuirea *Cameleonului*. E minunată!

Fără să mai aștepte încuviințarea prietenilor săi, Andrei a desființat sfera de protecție și a apucat tulpina florii. Aceasta s-a desprins de pod și s-a lipit de trupul său, mîngîindu-i obraji cu petalele.

— Ce vă spuneam eu?! a exclamat fericit Andrei. Puteți deschide celula, fără nici o frică. Cînd-o să i-o arăt lui Gelu, ~~o să se înverzească~~ de ciudă și nu o să poată să spună că întîmplarea de pe *Cameleon* am inventat-o eu.

În cabina de comandă, floarea s-a comportat identic și cu ceilalți doi, mîngîind obraji Anei și

ai lui Traian. Tex sărea de la unul la altul, cerînd să fie și el îmbrățișat. Apoi, brusc, ciudata floare a devenit rigidă, orientîndu și petalele spre foștii „pacienți” ai *Cameleonului* care continuau să doarmă, conectați prin zeci de legături cu robotul-medic al „patrului”.

— Ana, a șoptit Traian, floarea asta parcă e o ființă vie, parcă e un... om. Uite ce prostii spun!

Tex a început să latre amenințător, în timp ce un bec de pe pupitrul de comandă s-a pornit să clipească într-un ritm amețitor.

— Alarmă! a strigat fata și cu floarea în brațe s-a repezit la pupitru, urmată de cei doi băieți.

— Ce s-a întîmplat?

— Nu știu, Andrei, nu înțeleg, a răspuns Ana, cu glas abia auzit. Toate aparatele indică funcționarea normală... Sîntem exact pe traiectoria fixată de calculator pentru a ajunge pe Pămînt... Pilotul automat funcționează și el... Cineva a pătruns în „patrulă”!

— Floarea?!

— Nu, Traian, răspuns îngrijorată fata, nu floarea. În circuitele pilotului automat... Priviți! Deja sîntem deviați de pe traiectorie!

— Fă ceva! se pomeni strigînd Andrei.

— Încerc, răspuns Ana, manevrînd butoane și comutatoare. Imposibil! Cineva ne *conduce* „patrulă”!

— Decuplează pilotul automat, sugeră Traian.

— În zadar, nu reușesc să revin pe traiectorie!

Pe ecranul radarului, pe care pînă atunci defilase liniștit drumul de planete, au apărut fulgere, dungi care de care mai colorate și frînturi de imagini ce înfățișau construcții bizare; totul însoțit de un uruit metalic, înfiorător.

— Priviți cum tremură floarea! a mai apucat să strige Andrei, apoi s-au cufundat în beznă.

Capitolul doi

Prizonieri pe Planeta fără nume

În *Sală* se lăsase o liniște amenințătoare. În armura sa strălucitoare, fluturînd mantia albă prinsă de piept cu un șurub de aur, Marele Creier *rula* cu viteză între uriașa hartă astrală plină de fel și fel de săgeți și tronul impunător pe brațele căruia clipeau zeci de lumini. Un soldat postat lîngă ușa blindată de acces ținea arma îndreptată spre Marele Războinic și Marele Înțelept care încremeniseră în poziția de drepti. Un tremur vizibil cuprinsese trupurile fuziforme, iar singurul lor ochi, montat pe un fel de turelă deasupra gîtului scurt și țeapăn, urmărea prin zeci de fațete mișcarea șefului suprem. Un ecran enorm, cîteva celule prevăzute cu gratii și o uriașă manetă apărută de un complicat sistem de securitate completau ciudatul tablou.

— La următoarea greșală vă scot din priză! a tunat Marele Creier, fără să se oprească. Vă demontez și vă tolesc! Am mare nevoie de metal! De fapt, nu știu de ce trebuie să mai aștept următoarea greșală?! Acum, pe loc ar trebui să...

— Mărite stăpîn, imploră Marele Războinic, făcînd să zdrăngăne feluritele arme pe care le avea agățate de trup, iartă-mă! Nu mă topi! Nu o să se mai repete. Numai el, netrebnicul ăsta care își spune Mare Înțelept e de vină! Ci-vil cu circuite adormite! Nu e bun de nimic!

Acoperit cu semne cabalistice, care de care mai curioase, învinuitul a rotit turela spre acuzator, l-a fulgerat cu zeci de săgeți otrăvite, apoi s-a întors spre stăpîn:

— Nu-l asculta, mărite! Decuplează-te de pe lungimea de undă a acestui jalnic farsor și nu-l asculta! Este un rebut al uzinelor noastre, care...

— Energia pe care o consumați certându-vă, ar putea fi folosită pentru stîrpirea homocromilor! a tunat din nou Marele Creier, așezîndu-se pe tron. Mai bine construiau soldați în locul vostru. Ei sînt fala și puterea mea! Cum a fost posibil ca un întreg pluton al invincibilei noastre armate să fie demontat de homocromi?! Vă întreb, cum a fost posibil?!
— Iertare!
— Jurăm că nu vom mai greși niciodată!
— Jurăm! Vom distruge homocromii pînă la un! Spulberați! Arși! Topiți!

— Ce-ți spuneam eu, stăpîne? Marele Războinic nu are creier! se porni să strige Marele Înțelept. Homocromii ne sînt încă necesari. Apoi, la timpul potrivit, o să-i topim!
— Să-i topim, să-i topim, stăpînule, să-l mulțumim! recită Marele Războinic, lovind palmele metalice de armură. Să distrugem tot ce nu-i robot, circuite, tancuri, beciuri și pistoale fie peste tot!

Ușa blindată a alunecat în perete și un nou personaj, foarte *flexibil*, avînd agățate de corp fel și fel de măști s-a strecurat pînă lîngă tron.
— Stăpîne, a șoptit el, privind conspirativ în jur.

— Ce s-a întîmplat, Mare Agent? De ce dai buzna? l-a luat la rost Marele Creier, vădit enervat.

— Catastrofă! Invazie! Cataclism! Sîntem atacați! se porni să strige Marele Agent, rotindu-și turela cu singurul ochi în toate părțile.

— Armata este pregătită! sări Marele Războinic, lovindu-se cu pumnul în piept.

— Întreaga mea inteligență cu care ai binevoit să mă dotezi îți stă la dispoziție! nu se lăsă mai prejos Marele Înțelept.

— Liniște! Nu mai urlați! ordonă Marele Creier, apărîndu-și urechile. Mi-ați spart membranele, nenorociților! Și tu, se întoarse el către Marele Agent, nu ești decît un alarmist, un...

— Stăpîne, de data asta e adevărat, șopti apăsător Agentul. Și mai adevărat este faptul că inegalabilul meu serviciu secret a descoperit complotul la timp și l-a anihilat. Sînt un agent genial! Întreaga galaxie, întregul Univers ar trebui dotat cu agenți geniali! Iată visul meu!

— Visul meu este să te... topesc, interveni scîrbit Marele Creier. Spune mai bine ce s-a întîmplat.

— Sondele radio montate de mine în jurul planetei, în cel mai strict secret, au depistat un obiect necunoscut care se făcea că plutește la întîmplare. Zic „se făcea”, pentru că de fapt venea glonț spre noi. M-am întrebă de unde au știut coordonatele planetei noastre pe care, datorită inteligenței tale, am mutat-o din locul obiș-

nuit pentru a ne putea realiza în liniște planurile?

— Continuă!

— Ei bine, stăpîne, am sesizat intențiile obiectului și cu ajutorul lui A 346 T 15 Y, l-am făcut să se îndrepte spre careul 5237 unde va fi obligat să aterizeze.

— O piatră oarecare, aprecie Marele Războinic.

— Un banal meteorit, se asocie și Marele Înțelept.

— Stăpîne,ăștia mă jignesc! se supără Marele Agent. Dacă nu cumva chiar ei au pus la cale...

— Continuă! ordonă Marele Creier.

— În obiect se află șase creaturi cu inimă, creier, sînge și...

— Homocromi! strigă furios Marele Războinic.

— Homocromi?! se miră Marele Înțelept. Nu se poate!

— Nu ați ghicit! făcu triumfător Marele Agent.

— Liniște, că vă topesc! se burzului stăpînule și apăsă pe un buton de pe brațul tronului. Careul 5237 ai spus?

— Exact.

Pe marele ecran, după ce au defilat cîteva imagini fragmentate, a apărut un imens deșert în mijocul căruia se zărea o platformă metalică. În jurul ei, pe două rînduri, un cordon de soldați.

— Cine ți-a permis să folosești soldații mei?! strigă Marele Războinic, cumplit de furios.

— Liniște! urlă Marele Creier, aducînd mai aproape pe ecran imaginea careului 5237. Închide sonorul, fabrică de zgomote! A privit uimit aterizarea patrului spațial, apoi a exclamat: O navă! O navă adevărată!

— Exact ilustre, a șoptit Marele Agent, privindu-i sfidător pe ceilalți doi consilieri.

— Avem în sfîrșit, o navă spațială!

— Datorită mie, stăpîne.

— Mare Agent, vei primi cea mai grea decorație a Imperiului pentru această captură cu adevărat senzațională.

— Și un set nou de baterii, se tîrgui Agentul. M-am epuizat. Și mai vreau un seif pentru păstrarea decorației în cel mai strict secret. Cunoșc eu vreo doi care ar fi în stare să mi-o fure. Și mai vreau...

Pe ecran, soldații se reped la ușa „patrului” iar Marele Războinic se pornește să strige:

— Spargeți ușa! Sfărîmați! Distrugeți! Foc!

— Nu, nu, nu! se împotrivi speriat Marele Înțelept. Totul trebuie să rămînă intact.

— Liniște! Gîndesc!

În timp ce consilierii iau poziția de drepti, Marele Creier privește concentrat ecranul. După un timp, hotărăște:

— Totul trebuie să rămînă intact. Făpturile din interiorul navei să fie făcute prizoniere și aduse aici, în celule! Executarea!

Întâlnire cu un homocrom

— Pe cuvîntul meu că la cinematon am văzut ceva asemănător, șopti Andrei, încercînd rezistența grațiilor.

— Să nu începi iar! îl apostrofă Traian și se întoarse spre fată. Ana, înțelegi ce s-a întîmplat? După ce ai deschis ușa „patrulei” am simțit pur și simplu că adormi pe loc. Cum am ajuns în celula asta? Unde sîntem? Unde e Diana și pilotul? Unde a dispărut Tex?

— Grasule, te pricepi să pui întrebări, oftă Andrei trăgînd în continuare de grații. Ne-au închis ca pe niște animale fioroase! La cinematon...

— Mă scoți din sărite!

— Băieți, vedeți harta aceea?

— Eu unul o văd, făcu furios piticul, renunțînd la ideea de a îndoi barele solide de oțel. O hartă ca toate hărțile!

— Săgețile de pe ea se îndreaptă spre o anumită planetă, continua Ana.

— Și asta e adevărat...

— Andrei, planeta aceea este Pămîntul nostru! Cei care ne-au închis pregătesc un atac asupra Pămîntului!

— Vrei să mă sperii? șopti Andrei, privind atent harta. Nu-i frumos să sperii un copil. Zău că nu e frumos...

— Bănuiesc, Ana, că la cursurile tale ai învățat să te orientezi în Univers, mori ai uriașul, privind la rîndul său harta. Unde ne aflăm? Logic ar fi ca punctul de unde pleacă săgețile să indice exact locul unde ne aflăm noi acum.

— Traian, din cîte îmi amintesc eu, pe aceste coordonate nu se află nici o planetă, răspunse fata după cîteva clipe.

— Și totuși se află, interveni Andrei. O planetă misterioasă, o planetă fără nume, o planetă războinică, plină de tronuri, lanțuri, celule, grații. La cinematon, într-un film documentar despre nu mai știu care mileniu din istoria...

— Tîncule, nu sîntem la cinematon!

— Am observat, făcu îmbufnat Andrei și se trînti într-un colț al celei. Rezolvați voi problema, că sînteți mari și deștepți!

— Tîncule, credeam că ai învățat cîte ceva din tot ce s-a întîmplat pe Cameleon.

— Și eu credeam același lucru despre tine, grasule! tipă Andrei. Cu părere de rău, văd și aici, pe „Planeta fără nume” mă tratezi tot ca pe un... tînc!

— „Planeta fără nume”, ai spus? interveni Ana.

— Știi că în cutia sa craniană zburdă fel de fel de idei, care de care mai năzdrăvane, spuse Traian, pe un ton de împăcare.

— Grasule, nu am nevoie de laudele tale! se zburli piticul.

— Ca de obicei, vă găsiți cele mai nimerite momente să vă certați, făcu Ana, trîșnă.

— Eu nu am chef de ceartă, se apăra Andrei. Dar de ce nu mă lasă să spun că am văzut la cinematon...

— Dacă ne spui, o să aflăm cine ne-a făcut prizonieri? O să știm unde sîntem? întrebă uriașul. Poftim, te ascult. Cine ne-a scos din „patrulă” și ne-a adus în celulă?

„Niște roboți!”

Cuvintele rostite clar de un glas subțire și melodios i-au făcut pe cei trei să încremenească pentru o secundă. Apoi, din colțul său, fără să îndrăznească să se ridice, Andrei a întrebat:

— Ana, tu ai vorbit?

— Nici vorbă, șopti fata, cercetînd încăperea.

— Atunci, cine? În hruba asta nu sîntem decît noi trei...

— Sîntem patru, s-a auzit din nou glasul. Priviți aici, lîngă tron.

Andrei a sărit ca împins de un arc și s-a lipit de barele de oțel. Locul unde se afla tronul era destul de bine luminat și totuși posesorul ciudatei voci nu se zărea.

— Grasule, îți bați joc de mine!

— Nu am vorbit eu, se apăra Traian, încercînd la rîndul său să descopere misteriosul colocatar. Nu e nimeni, spuse el după cîteva secunde.

— Am uitat să-mi schimb culoarea! se auzi glasul și în aceeași clipă, lîngă brațul din dreapta al tronului și-a făcut apariția o făptură cum celor trei pămînteni nu le mai fusese dat să vadă.

Nu mai înalt de un metru, trupul asemănător cu un cilindru se sprijinea pe două *picioare* scurte și subțiri, atît de firave încît păreau că abia suportă greutatea de deasupra. Partea superioară a cilindrului se termina cu două *brațe* la fel de gînașe ca și picioarele. Între ele, drept *cap*, o sferă ce părea uriașă în comparație cu restul trupului. Un singur ochi avînd zeci de fațete era amplasat la capătul unei antene scurte. Nu gură, nu nas, nu urechi. Strania făptură, complet albă, emitea în jurul ei o și mai stranie luminiscentă.

— Sînt un homocrom, se auzi glasul și Andrei se întrebă cum poate cineva care nu are gură să vorbească. Unul dintre foștii stăpîni ai acestei planete...

— Homocrom? se miră Ana. Pe hărțile noastre, în această zonă nu este menționată nici o planetă.

— Planeta noastră a fost *mutată* aici de... E o poveste lungă.

— Pentru ca să puteți ataca Pămîntul? strigă Traian.

— Nu noi, roboții, preciză homocromul. Acum, acest aspect are o mai mică importanță. Prietenii voștri...

— Cum vorbești dacă nu ai gură?! nu se mai putu abține Andrei.

— Ne-am adaptat... Comunicăm cu oricine prin undele pe care le emitem și care se transformă în sunete percepute de ceilalți; ne schimbăm culoarea și forma corpului; ne hrănim asimilând direct din mediul înconjurător... Acum, trăim în adâncurile planetei, ca să putem supraviețui...

— Ce spuneai de prietenii noștri? întrebă Ana, aruncând o privire plină de reproș piticului.

— Ca și voi, sînt într-un mare pericol. Roboții...

— Iar roboții? strigă Andrei. Ce se întîmplă aici? Niște roboți...

— Exact, „niște roboți“, răspuse homocromul. Deveniserăm prea leneși... Centrele vitale ale planetei au fost ocupate de ei... Au pornit un masacru înspăimîntător... Au distrus tot ce construiseam la suprafață și au adus planeta aproape de voi... Au trecut sute de ani și noi nu am reușit să...

— Imposibil! Absurd! răbufni Traian.

— Acum se pregătesc să cucerească... Universul, continuă homocromul. În primul rînd, Pămîntul... Nu au avut nave, dar acum au reușit să captureze „patrula“. O vor copia și...

— Îngrozitor! strigă Ana. Trebuie să facem ceva. Cum ați putut să stați cu mîinile în sîn atîta vreme?!

— Am încercat... Vedeți uriașul întrerupător de lângă tron? Dacă am reuși să-l decuplăm...

— Deschide celula și într-o secundă...

— Nu e așa ușor, spuse homocromul, privin-

du-l atent pe Traian. Într-adevăr, roboții sînt cam de înălțimea ta, dar sistemul de siguranță din jurul întrerupătorului dezintegrează orice ființă vie care se apropie... Noi am construit un braț identic cu cel al roboților, dar sîntem prea mici ca să-l putem acționa. Și apoi această Sală nu prea stă mult timp fără supraveghere...

— Aduceți brațul! Și deschideți celula! insistă uriașul.

— Prin tunelele prin care circulăm noi, brațul nu poate fi transportat decît în părți componente. Aici trebuie montat... Acum însă trebuie să avem grijă de prietenii voștri...

— Ce s-a întîmplat cu ei? întrebă Ana.

— Au fost lăsați în interiorul navei; cei doi care vă seamănă pentru că sînt în stare de inconștiență, celălalt acoperit de păr pentru că nu vă seamănă ca înfățișare exterioară...

— Sărmanul Tex, murmură Andrei. Cum să ne semene? E ciine...

— Iar făptura aceea roșie...

— Floarea! exclamă Ana.

— Pentru că are o alcătuire biologică complet diferită... Ceva de neînțeles... Noi ne-am și făcut un plan...

— Eu sînt mic! strigă în acel moment Andrei, întrerupîndu-l din nou pe homocrom. La fel de mic și slab ca tine! Aș încerca să mă strecur prin tunelul prin care ai venit...

O explozie orbitoare de lumină s-a produs exact în clipa cînd homocromul se pregătea să răspundă, paralizîndu-l brusc, în timp ce Marele Agent, urmat de cîțiva soldați, a năvălit strigînd:

— Te-am prins!

Capitolul patru

Andrei are o idee

Marele Creier s-a așezat pe tron, după ce a trecut pe lângă celulă și i-a studiat preț de cîteva secunde pe cei trei prizonieri, rotind de la unul la celălalt înspăimîntătorul său ochi — mozaic. A apăsător pe un buton de pe brațul tronului și marele ecran s-a luminat. Apoi, s-a întors spre Marele Înțelept:

— Cînd are loc execuția?

— Peste douăzeci de minute, șase secunde, opt zecimi, zece sutimi, veni prompt răspunsul. O vom transmite pe toate canalele pentru a da un nou exemplu homocromilor.

— Iar voi?! se răsti robotul la prizonieri. Ați vrut să-i ajutați pe...

— Nici gînd! sări Andrei, făcînd cu ochiul prietenilor săi.

— Mi s-a raportat că ați pus la cale un complot! strigă Marele Greier. Cum „nici gînd“?!

— Ce putem face noi, așa închiși în celulă? întrebă Traian înțelegînd jocul piticului.

— De fapt nici nu am înțeles ce voia făptura aceea pe care a prins-o slujitorul...

— Marele Agent, preciză stăpînul.

— Marele Agent, repetă Ana, cu glas linguiștor. Sîntem uimiți și încîntați în același timp de puterea ta!

— Nu-i asculta, Mărite Creier, se repezi înțeleptul. Sînt la fel de perfizi ca și homocromii! Dacă nu am avea nevoie de ei pentru descifrarea planurilor navei, aș propune ca pe dată să-i topim. Nici măcar pentru a fi soldați nu sînt buni!

Marele Greier a rotit furios turela cu singurul său ochi spre înțelept; se pare că acesta trădase un secret ce nu trebuia să ajungă la urechile pămîntenilor.

— Vei fi stăpînul Universului! strigă nenorocitul, aruncîndu-se la picioarele tronului. Nu mă topi!

— Vei fi stăpînul Universului! strigă și Andrei din toate puterile.

— Puternic și nemuritor! întări Traian. Se rupe un braț? Îl schimbî. Rămîi fără un picior? Altul în loc. Capul nu-i bun? Sînt de rezervă, gata programate! Fascinant! Primește-ne, stăpîne, în invincibilă ta armată!

— Liniște! strigă Marele Creier, contrariat de cererea prizonierilor. O să mai vedem... Deocamdată, trebuie să descifrăm datele de construcție ale navei, așa cum a spus, exact cînd nu era momentul, nenorocitul meu de Mare Înțelept. V-ai dat deci seama că am nevoie de voi. Asta nu înseamnă că...

— Te ajutăm necondiționat, se grăbi să promită Andrei. Dar, pentru ca totul să fie în ordine, trebuie să-i avem lîngă noi și pe cei rămași în „patrulă”. Ca și noi, sînt foarte mari specialiști în nave spațiale.

— De neînlocuit, completă Traian.

— Ce fac ei acum? Încercă timidă Ana. Nu se simteau prea bine...

— Dacă nu-și revin repede, o să-i cedez Marelui Războinic! hohoti robotul instalat pe tron și manevră cîteva butoane.

Pe ecran, la început neclar, apărî interiorul cabinei de comandă a „patrulei”. Cînd imaginea a devenit limpede, au putut să-i vadă pe pilot și pe Diana, exact în poziția în care fuseseră lăsați, legăturile cu robotul-medic părăind intacte. Cu botul pe labe, Tex urmărea reacțiile cercetătoare, sperînd ca din clipă în clipă aceasta să se ridice și să-l mîngîie. Floarea roșie se fixase de podeaua cabinei și nemîșcată, părea să aștepte.

— Tex! murmură Andrei.

— Peste exact douăzeci de ore trebuie să-i... evacuăm, spuse Marele Creier. Începem demontarea navei. Dacă nu-și revin...

— Stăpîne, îndrăzni Marele Înțelept, fără să se ridice, se apropie clipa.

Fără să-l privească, Marele Creier a schimbat imaginea de pe ecran. Homocromul aflat în aceeași stare de încremenire, legat bine de un stîlp de oțel era înconjurat de soldați-roboti, copii identice ale Marelui Creier. La un semnal numai de ei auzit au îndreptat armele spre victimă. Flăcări violente izbucniră ca din senin au mistuit într-o fracțiune de secundă trupul fuziform al condamnatului, odată cu stîlpul de care era legat.

— Mi-nu-nat! se extaziază Marele Creier și cu părere de rău stinge ecranul. Așa să dispară toți dușmanii Marelui Imperiu!

Andrei se făcuse mic de tot, tremurînd din toate încheieturile. Cu fața ca de ceară, Ana nu-și putea dezlipi privirea de pe ecranul unde se derulaseră groaznicele imagini. Traian, încordat ca un arc, strîngea atît de tare barele de oțel încît te așteptai ca în orice clipă acestea să plesnească în mii de fărîme.

Marele Înțelept studie atent reacția prizonierilor, apoi se întoarse satisfăcut spre stăpînul său.

— Exact cum am bănuir, ilustre, susură el. Pămîntului s-au dat de gol. Niciodată nu vor deveni aliații noștri...

— Nu am crezut și nici nu am dorit așa ceva, rosti apăsător Marele Creier. Nu avem nevoie de „aliați”. Cînd flotilele noastre vor fi gata, cine ne va mai putea sta în cale?! Abia aștept să-i comunic Marelui Homocrom că jalnica lui făptură nu mă mai interesează. L-am păstrat atîta vreme, în speranța că ne va da planurile unor nave spațiale. Acum, nu mai avem nevoie nici de el! Să hotărîți data și ora execuției! Ce spectacol!

— Mărite, îndrăzni înțeleptul, poate ar fi bine să mai așteptăm. Ne poate fi încă de folos...

— Nu cumva hotărăști tu în locul meu?! se burzului stăpînul, fulgerîndu-și consilierul prin zecile de fațete ale ochiului său de ciclop. Î-am suportat destul mofturile! Ieși! Nu de sfaturi am nevoie, ci de toți homocromii prinși, scoși din subteranele lor blestemate și închiși. Ieși!

Între timp, revenindu-și din șocul pricinuit de executarea homocromului, copiii au urmărit ciudatul dialog, încercînd să ghicească cine e Marele Homocrom și ce rol are în toată povestea. Ana, îngrijorată, căuta o soluție pentru ca cei rămași în „patrulă” să fie aduși lîngă ei; Traian era din ce în ce mai hotărît ca la prima ocazie, indiferent de riscuri, să încerce să decupleze maneta de lîngă tron; Andrei, ghemuit în colțul celulei hotărîse deja că singura metodă acceptabilă pentru a scăpa din încurcătura este metoda pe care o aplicase cu succes și pe *Cameleon*. Trebuia să se găsească de urgență forme de punere în practică.

— Mărite Creier, se hotărî el în sfîrșit, am o idee.

Robotul de pe tron rămăsese cu privirea pironită pe tabla usii blindate care se închisese în urma Înțeleptului, într-o poziție care semăna cu aceea a unui om care meditează. Cînd a auzit glasul lui Andrei, a întors brusc turela capului, fixîndu-l amenințător pe cel care îl deranjase.

— Nu de idei am nevoie! tună el.

— Pot să o pun și în aplicare, nu se lăsă tîncul, punînd în cuvinte toată „mierea” de care dispunea.

— Vorbește.

— Din cîte am înțeles, dușmanii voștri, homocromii, ascunși în subterane și tuneluri vă fac fel de fel de greutăți. Să-i atacăm la ei „acasă”!

Pentru cîteva secunde Marele Creier rămase încremenit, vrînd să înțeleagă dacă prin expunerea unei atît de simple și stupide „idei” nu cumva pămînteanul își bate joc de el. Apoi, hîrtii:

— M-aș fi mirat ca din minusculul tău creier să răsară o propunere cît de cît realizabilă! Doar nu-ți închipui că nu am încercat?! Nici un robot nu poate pătrunde în subterane! Nu din cauza dimensiunilor, cît din cauza sistemului de siguranță! Este reparaat și demontat pe loc! Dacă

nu aş avea încă nevoie de planeta asta, de mult aş fi pulverizat-o în miliarde de fărîme!

— Mă refeream la un atac mult mai... subtil, nu se lăasă Andrei, cerînd din ochi ajutorul prietenilor săi.

— Ascultați-l, ilustre, mormăi Traian, nu prea convins.

— Nu o să vă pară rău, întări și fata, căutînd să înțeleagă planul țincului.

— Eu sînt atît de mic, atît de subțire, încît m-aş putea strecura pînă la ei, turui Andrei, fără să-și tragă răsufarea. Asta în primul rînd; în al doilea rînd, nefiind robot...

— Liniște! strigă robotul, ridicîndu-se. Îți închipui că un Mare Creier poate să accepte așa o farsă?!

— Nu-i farsă, stăpîne! Voi fi spionul tău devotat. Drept garanție, prietenii mei vor rămîne la dispoziția ta și poți în orice clipă să-i „topești“!

Ideea lui Andrei s-a dovedit atît de cumplită, încît Ana și Traian au înlemnit pur și simplu. Marele Creier, observînd starea celor doi pămînteni, s-a așezat din nou pe tron. După un timp, a spus:

— Interessant... Voi doi ce părere aveți?

— Țincul ăsta a..., începu Traian, vădit furios.

— A expus un plan genial! strigă Ana, acoperind vorbele uriașului.

— Interessant, făcu din nou robotul, în timp ce creierul său calcula probabil și rezultatele unei astfel de acțiuni. Să presupunem că sînt de acord. Cum vor reacționa homocromii?

— Să încercăm, merită, insistă Andrei, mulțumind fetei cu o scurtă privire. E de ajuns ca în momentul cînd vor mai încerca să ne contacteze, agentul tău să ne lase în pace.

— Asta nu exclude o strictă supraveghere secretă, începu robotul să intre în joc.

— Bineînțeles, fu de acord imediat piticul. Intrat însă în subterane, voi avea nevoie de un curier care să țină legătura cu mult iubitul și puternicul meu stăpîn...

— Un emițător e suficient. O legătură perfectă.

— Nu prea, ilustre, nu prea! Homocromii îl pot detecta și atunci...

— Atunci?!

— Tex!

— Tex? Cine e... Tex?

— A rămas în „patrulă“... Are blană și latră... Ar fi un curier excepțional. Oricum, deocamdată nu-l puteți folosi la altceva.

— Interessant, făcu pentru a treia oară Marele Creier. O să vedem ce părere au și consilierii mei. Nu e rău, dar nu e urgent. După ce copiem nava voastră, poate...

Andrei se dezumflase, mai-mai să izbucnească în plîns. Crezuse atît de mult în izbînda șiretlicului său, încît ultimile cuvinte ale robotului au venit ca un duș de apă rece ca gheața.

— Să nu fie prea tîrziu, mai încercă el cu o voce care parcă nu-i aparținea.

— Ce vrei să spui?! tună Marele Creier, bănuitor.

În aceeași clipă, ușa blindată a intrat în locașul ei din perete și Marele Războinic a năvălit zdrăgănînd cumplit armele pe care le purta.

— Trădare! strigă el și se aruncă la picioarele tronului.

— Complot! țipă și Marele Agent, intrînd val-vîrtej. Sabotaj!

— Am fost jefuiți! se tîngui primul intrat, fără să îndrăznească să se ridice.

— Drepti! ordonă Marele Creier, ridicîndu-se furios. Ce-ați mai făcut, netrebnicii?!

— Nava, silabisi Marele Războinic, adunîndu-se de pe jos. A... dispărut...

— Cum?!

Întrebarea stăpînului a făcut să se cutremure granitul și să zbirnițe toată fierăria adunată în Sală. Cei trei prizonieri, loviți de suflul exploziei produsă de glasul robotului s-au lipit pur și simplu de peretele celei.

— A dispărut în adîncurile planetei, rosti plin de umilință Marele Întept, oprit în cadrul ușii, într-o impecabilă poziție de drepti.

— Un complot mîrșav, nu se lăasă agentul, privindu-i acuzător pe ceilalți doi consilieri. Homocromii au reușit să...

— Homocromii?! Netrebnicii! Vreau nava înapoi!

Capitolul cinci

Tex vorbește

Pilotul blond a deschis încet, cu teamă, ochii. Fără îndoială, se afla în cabina de comandă a „patrulei“ și zeci de cabluri îi legau trupul de aparatura tabloului de bord. A încercat să miște o mîină, apoi piciorul, a încercat să ridice capul: în zadar, mușchii refuzau să asculte comenzile. Ce s-a întîmplat? Șerpini aceea de foc ce au năvălit în navă l-au imobilizat și... Pe urmă? Ce-a mai fost?! De ce nu poate să se miște? Unde sînt

copiii? Cine-i fata de alături care doarme atît de adînc? Și floarea enormă înfiptă în podea, de unde a apărut? Poftim, și un cîine!

A strîns îngrozit pleoapele, convins că visează...

Tex a urmărit atent trezirea pilotului apoi, văzînd că acesta nu se ridică, s-a apropiat, ocolînd cu grijă floarea roșie. Cu nările fremărînd, la cîțiva milimetri de fața bărbatului, a adulmecat îndelung, pufnind din cînd în cînd, semn de

totală nedumerire. Ba chiar la un moment dat i-a atins obrazul cu laba, ca într-o mîngiere.

Secvențe de adevărat coșmar s-au derulat cu viteză uluitoare prin mintea pilotului, iar atingerea rece și catifelată l-a făcut să strîngă și mai tare pleoapele. De unde acest cîine, în „patrulă”? Dacă ar putea să-și amintească!

Floarea roșie, împietrită pînă atunci, a început să se unduiască ușor și încet și-a apropiat petalele de fruntea bărbatului, făcîndu-l pe Tex să se retragă cîtiva pași. Ca niște ventuze, două petale s-au lipit de tîmplele pilotului, a treia fixîndu-se pe frunte, exact la îmbinarea sprîncenelor.

Înspăimîntătoarele imagini de sub pleoapele închise ale pilotului au dispărut brusc, fiind înlocuite de un întuneric dens și o liniște atît de profundă încît își putea număra bătăile inimii. Apoi, ca un spectator într-o sală cinematon a putut să urmărească rezumatul extraordinarei aventuri prin care trecuse „patrulă” pe *Cameleon*. Descoperirea navei „Liliput”, ciudata colonie de producători de energie biologică din adîncurile planetei și uimitoarele peripeții prin care au trecut cei trei copii pentru a-l salva atît pe el cît și cercetătoarea Diana l-au făcut să găsească răspunsuri la întrebările care îl chinuiau. Ciudata „proiecție” s-a întrerupt exact în clipa cînd pilotul spera să afle unde se afla acum nava, unde sînt copii.

„Patrulă” a început să se clatine, să vibreze, pornind apoi într-o coborîre vertiginosă care a rostogolit pe jos toate obiectele din cabină, obiecte pe care Andrei le „cercetase” și uitase să le mai pună la locurile lor.

Floarea s-a retras, devenind rigidă, iar Tex, cu părul de pe ceafă zburlit, lătrînd asurzitor, s-a repezit furios la trapa de acces.

Pilotul a simțit căderea în gol și a deschis ochii; a văzut obiectele căzînd, l-a văzut pe Tex zbuciumîndu-se dar urechile sale nu percepeau nici cel mai mic zgomot. Cu un efort extraordinar a reușit să miște capul cîtiva milimetri și privirile i s-au fixat pe indicatoarele tabloului de comandă; fără îndoială, motoarele navei nu funcționau și o altă forță transporta „patrulă”.

Cercetătoarea, indiferentă la tot ce se întîmplă în jurul ei, dormea, avînd întîmpărit pe față un zîmbet straniu. Era frumoasă, dar atît de slabă și palidă, încît pilotului i-au trebuit cîteva secunde bune ca să-și de-a seama că fata respiră.

Tex, convins că nu poate să deschidă trapa s-a întors la pilot, lătrînd și mîrîind; trebuia să-l convingă să se ridice și să acționeze. Nemișcarea bărbatului întins lîngă stăpîna sa îl intriga în așa măsură, încît s-a pornit să-l tragă de salopetă, avînd în același timp grijă să nu strîngă prea tare dinții.

Cu o bufnitură surdă, nava a „aterizat”. Liniștea care a urmat căderii părea atît de netirească, încît cîinele a încetat să latre și, încardat ca un arc, cu urechile ciulite, cu nările într-o continuă mișcare, adulmeca aerul încercînd să ghicească ce avea să urmeze.

Mușchii continuau să nu-l asculte, corpul fiindu-i parcă încorsetat într-o îngrozitoare celulă de oțel. Doar ochii putea să-i miște încet, milimetru cu milimetru, imaginile percepute nefiind însoțite nici de cel mai slab sunet. Situația a rămas neschimbată și în clipa cînd trapa de acces în „patrulă” s-a deschis și în raza de lumină orbitoare și-au făcut apariția două ciudate făpturi, un fel de mici cilindri avînd la extremitatea superioară o sferă din care ieșea o mică antenă ce susținea un ochi cu zeci de fațete rombice.

Prudent, Tex s-a retras lîngă stăpîna sa, cu intenția clară de a o apăra cu orice preț, în timp ce floarea roșie, renunțînd la ciudata sa încremînire, a pornit să unduiască ușor, emanînd într-un ritm din ce în ce mai accelerat acele bizare străfulgerări care îl înspăimîntaseră pe Andrei.

Exasperat de situația în care se afla, de nepuțință de a auzi și de a reacționa în vreun fel, pilotul și-a concentrat privirea asupra lui Tex, implorînd un ajutor pe care acesta nu i-l putea da.

Noii veniți, după un scurt și bizar „dialog” cu floarea roșie, un fel de îmbrățișare delicată pe care petalele au acordat-o pe rînd, fiecăruia dintre ei, au înaintat spre tabloul de comandă, pășind cu greu pe picioarele lor scurte și subțiri. După o cercetare rapidă și precisă, au demontat un panou aparținînd pilotului-robot și au scos de sub el un mic mecanism care semăna izbitor cu o piatră oarecare, o minusculă sferă poroasă din care ieșeau cîteva protuberanțe ascuțite, viu colorate. În acea clipă, becul de alarmă care pînă atunci continuase să clipească, s-a stins.

Și tot atunci; uimit peste măsură, pilotul blond a constatat că Tex fără să se miște de lîngă cercetătoare, s-a pornit să „răspundă” întrebărilor puse de unul dintre cei doi cilindri! Bizarul dialog a durat cam cinci minute, timp în care cîinele a dat un raport exact asupra situației navei și a pasagerilor ei, fără măcar să deschidă botul!

A venit apoi rîndul florii care a „povestit” celuilalt cilindru despre Planeta Roșie, fosta prizonieră a *Cameleonului*, despre „patrulă”, despre curajoșii pămînteni, despre situația celor doi pacienți din cabina de comandă...

„Nu, nu se poate! Visez în continuare!”, și-a spus pilotul și a închis furios ochii. Mult mai tîrziu avea el să afle despre însușirea homocromilor de a dialoga cu orice ființă vie, în cu totul alt mod decît pe Pămînt.

Capitolul șase

Mercenarii

De la pupitrul instalat pe brațul tronului, Marele Creier schimba cu rapiditate imaginile de

pe ecran. Armatele de roboți cutreierau planeta în lung și în lat, distrugînd tot ce întîlneau în

cale, sfîrtecînd solul, incendiind fantasticile păduri care se pare că acopereau o bună parte a planetei, transformînd în pulbere ceea ce mai rămăsese din fostele așezări ale homocromilor; explozii uriașe, foc și fum, apele transformate în uscat, munții prăvăliți în văi. Așa ceva, Andrei nu văzuse nici chiar la cinematon și, cu ochii măriți de spaimă, cu degetele încheștate de gratiile celulei, tremurînd, nu-și putea dezlipi ochii de la ecran.

Cînd un semnal special anunța că într-un punct oarecare al planetei roboții au descoperit un ascunziș subteran al homocromilor, Marele Creier comuta imaginea și urmărea fulgerînd din zecile de fațete ale ochiului cum sutele de homocromi prinși erau executați pe loc, arși de flăcările ieșite din armele roboților.

— Așa nu se mai poate! strigă la un moment dat Andrei.

— Ce-ai spus?! replică Marele Creier, continuînd să privească măcelul de pe ecran.

— Așa nu se mai poate! repetă Andrei.

— O să-i topesc pînă la unul! O să sfîrtec neorocita asta de planetă pînă o să descopăr toate ascunzișurile homocromilor, pînă o să găsească nava!

— Robot afurisit? scrișni Traian printre dinți, încruntat și alb ca varul.

— Faci mare greșală! țipă Ana, cu glas ascuțit, încercînd să acopere miriiala uriașului. O greșală ireparabilă!

— Ce tot spuneiți voi, acolo?! tună robotul, întorcîndu-se spre prizonieri.

— Prietenii mei vor să te roage să le primești sfatul, scînci Andrei. Tocmai se gîndeau că războiul total declanșat de armata ta, pune într-un grav pericol... nava.

— Nu înțeleg...

— Cînd netrebnicii de homocromi nu vor mai avea altă soluție, o vor face să explodeze, fără îndoială!

— Vă am pe voi, „mari specialiști“!

— Dar timpul? nu se lasă Andrei. Avînd nava drept model conștient și multiplicarea ei s-ar face rapid și visul tău de a cuceri Universul se va înfăptui în foarte scurt timp. Lasă-mă să pun în aplicare ideea mea, stăpîne! Îți voi preda nava intactă și o dată cu ea pe conducătorii năsupușilor homocromi. Lasă-mă să fiu mercenarul tău!

— Mercenar?!

— Nu sînt robot, dar pot să te slujesc, în schimbul unei... plăți. Aș vrea... am vrea ca după ce vei cuceri Pămîntul, să ne numești pe noi trei acolo, reprezentanții tăi. Sub ordinele tale, să fim cei mai puternici oameni de pe Pămînt!

— Nu ceri cam mult? se tîrguie robotul, deși se părea că propunerea nu-l lăsa indiferent.

— Ca să, facă treabă bună, mercenarul trebuie bine plătit! spuse piticul curajos, amintindu-și o replică dintr-un documentar de la cinematon. Ordonă că războiul să fie întrerupt... temporar. Dacă planul meu nu reușește.

— Știi ce-i așteaptă pe prietenii tăi?!

— Știu, stăpîne.

— Și să nu-ți imaginezi că nu te voi găsi și pe tine, chiar cu riscul că distrug întreaga planetă!

— Nu-mi închipui, mărite, fu de acord piticul, îngenuncheat în spatele gratiilor.

— Și cum vrei să ajungi la homocromi? întrebă șiret, Marele Creier. Știi... drumul?

— Cu ajutorul tău, stăpîne, răspunse umil Andrei. Te faci că iei prizonieri cîtiva homocromi, mă închizi la un loc cu ei și apoi le permiți să... evadeze. Împreună cu ei, voi ajunge...

— Interesant, hîrșii Marele Creier, interesant...

— Ajuns în ascunzișurile lor, continuă piticul ținînd capul plecat pentru a nu i se vedea licărul de bucurie din ochi, voi trece la îndeplinirea planului, ajutat fiind de curierul pe care ți l-am propus.

— Tex-cîinele?

— Ce memorie fenomenală! exclamă Andrei. Exact, Tex-cîinele.

Retrași într-un colț al celulei, Ana și Traian încercau să deducă dacă Marele Creier intră cu adevărat în jocul prietenului lor, sau doar se prefăce. Fiecare dintre ei încerca să-și închipuie cum va proceda Andrei odată ajuns la homocromi; se feriseră să abordeze acest subiect în timpul cînd au rămas singuri în Sală, convinși că sînt strict supravegheați. Prinderea și executarea homocromului care a pătruns pînă la ei, i-a convins pe deplin că ochii și urechile Marelui Agent sînt mereu treze.

— Să facem această experiență, aprobă într-un tîrziu Marele Creier.

Transmis pe calea undelor, ordinul său fu recepționat de soldații-roboți care în aceeași secundă au încremenit în pozițiile în care se aflau. Apoi, pe ecran a apărut imaginea unei grote uriașe al cărei tavan fusese spulberat de explozii. Într-un colț fusese coborîtă o imensă cușcă strălucitoare, avînd o singură ușă blindată. Roboții înghesuiau spre ea cîteva zeci de homocromi, izbindu-i cu patul armelor, sau topindu-i pe cei care se prăbușeau sau doar refuzau să intre. Ușa blindată a fost închisă și cubul din metal strălucitor a început să se ridice spre suprafață, antrenat de o forță invizibilă pe ecran.

Marele Războinic a năvălit în Sală, făcîndu-i pe cei trei copii să tresară: armele agățate de centură zornăiau înspăimîntător, iar țeava ciudatului său pistol, incandescentă de atîta întrebuințare, mirosea puternic a război.

— De ce?! urlă el. Asta-i trădare! Victoria...

— Liniște! ordonă Mare Creier.

— Mă opun acestui ordin! continuă să strige războinicul, fluturînd amenințător pistolul. Încă puțin și aș fi distrus tot, pentru totdeauna! Mă opun! Armata mea...

Jetul orbitor a țîșnit pe neașteptate din pieptul Marelui Creier, s-a transformat într-o bilă de foc care în cîteva fracțiuni de secundă l-a redus pe robotul răzvrătit la o bucată de metal lichid; o

băltoacă clocotind pe lespezile de la picioarele tronului fumegînd și răcindu-se încet încet.

Totul s-a petrecut cu o așa viteză, încît Andrei nici nu a apucat să-și dea seama ce se întîmplă, iar Ana s-a lipit înfiorată de pieptul lui Traian, privind hipnotizată metalul contorsionat ridicat cu nepăsare de un soldat-robot chemat fără îndoială de stăpînul suprem.

— Cine nu se supune Marelui Creier, așa să pătească ! își reveni Andrei, rostind cuvintele apăsate și tare pentru a fi bine înțelese de monstrul cocoțat pe tron.

— A îndrăznit să-și acuze stăpînul de trădare și să se opună, comentă Ana, cu voce tremurată.

Marele Creier i-a urmărit atent cu ochiul său de ciclop, apoi i-a ordonat, lui Andrei :

— Pregătește-te. Vei fi dus la homocromii făcuți prizonieri.

Topirea Marelui Războinic părea un fapt minor care nu merita nici cel mai mic comentariu, iar demonstrația de forță și hotărîre executată în fața pămîntenilor înspăimîntați era probabil considerată de robot ca foarte bine venită.

— Stăpîne, îndrăzni piticul, ar mai fi un mic amănunt...

— Nu-mi plac... mercenarii obraznici ! hîrîi Marele Creier.

— Misiunea e foarte periculoasă, atît pentru mine și prietenii mei, cît și pentru planurile tale mărețe. Nu aș vrea ca din greșeală, într-o întîlnire neprevăzută, vreun soldat să mă confunde cu un homocrom și... Înțelegeți, stăpîne ?

— Înțeleg. Calculez... Rezultat : o să fii dotat cu un *permis* recunoscut de soldații mei.

— Și Tex-cîinele ?

— Și el ! hotărî Marele Creier.

Doi soldați-roboti, chemați de stăpîn, au pătruns în celulă și l-au apucat de brațe pe Andrei ; abia a avut timp piticul să facă un semn de rămas bun și de încurajare prietenilor a căror viață depindea acum numai și numai de el. În ușa, soldații s-au ciocnit violent de Marele Agent și Marele Înțelept, care s-au repezit lîngă treptele tronului, scîrțîind rău de tot. Andrei a mai apucat să-l audă pe agent tînguindu-se :

— Stăpîne, sabotaj ! Rezervele de ulei au fost distruse și marea armată e în pericol să ruginească ! Aici e mîna Marelui Homocrom !

Paznicii au închis ușa blindată a Sălii și l-au înghesuit în cușca strîmtă a unui ascensor care a pornit imediat să urce vertiginos, făcîndu-l pe „mercenar“ să-și simtă toată greutatea corpului adunată în tălpi.

Capitolul șapte

Evadarea

Înainte de a fi aruncat printre homocromii captivi, Andrei a fost depus pe o placă transparentă, cu fața în sus, încheieturile mîinilor și gleznelor fiindu-i fixate în dispozitive semănînd cu niște gheare. Abia atunci, piticul s-a întrebant îngrozit dacă nu cumva Marele Creier, acceptîndu-i planul a pus de fapt la cale un alt joc, al cărui pion și primă victimă să fie el. Ce vor zecile de brațe care se foiesc în jurul său ? De ce l-au legat ? Soldații-roboti îl pazesc cu strășnicie, nemîșcați, impasibili, ținînd țevile armelor îndreptate exact spre el, de parcă din clipă în clipă se pregătesc să-l topească. A închis ochii, concentrîndu-se, încercînd să găsească o explicație. Cîteva ventuze s-au fixat pe frunte și pe brațe, apoi a simțit o ușoară înțepătură între sprîncene. Nu a tipat, dar nici nu a deschis ochii, preferînd să nu vadă ce se întîmplă în jurul său ; oricum, nu avea nici o posibilitate să se apere. Nici după ce a auzit brațele flexibile îndepărtînd ventuzele și strînsoarea de la glezne și mîini cedînd, nu a îndrăznit să facă vreo mișcare ; inima doar vroia cu orice preț să-i spargă pieptul, în timp ce tot trupul i se aco-perise de o transpirație rece.

— Ridică-te, se auzi un glas metalic, sacadat. Ai primit *permisul*, așa cum a ordonat Marele

Creier. Lîngă tine se află instrumentul cu care o să execuți aceeași operație, în același loc, curierului. Așa a ordonat Marele Creier. Ridică-te !

„Sărmanul Tex !“, gîndi Andrei, în timp ce își masa ușor locul unde fusese înțepat ; sub piele se simțea o minusculă bilă, ca un coș care se pregătea să iasă la suprafață. Lîngă el, pe masa transparentă, instrumentul se prezenta sub forma unei ventuze de mărimea unui nasture, avînd în partea concavă, pe mijloc, un orificiu abia vizibil, iar pe partea convexă un buton roșu.

Cei doi soldați l-au așteptat să se dea jos de pe masă, apoi l-au prins de brațe și fără multe menajamente l-au aruncat în uriașa cușcă argintie, strălucitoare, trîntind apoi în urma lui ușa blindată. „Să fi intrat așa de ușor în joc Marele Creier ?“ se întrebă Andrei în timp ce se rostogolea pe podea. „Nici măcar nu m-a întrebant cum am de gînd să-i predau nava și pe conducătorii homocromilor ! Nu mi-a dat nici un termen pentru îndeplinirea misiunii !“, mai constată el surprins, înainte de a se acomoda cu semiîntinericul ce domnea în cușcă și se hotărî să fie foarte prudent și mai ales să nu aibă mare încredere în *permis*.

Homocromii, semănînd între ei ca picăturile de apă, l-au primit pe noul venit într-o tăcere gravă ;

stăteau toți înșirați pe lângă pereți, nemișcați, fixându-l pe Andrei cu ochii lor atît de ciudați.

În zadar s-a străduit băiatul să intre în legătură cu prizonierii. Toate eforturile sale s-au lovit de zidul nevăzut care îi despărțea, de aceeași nemișcare și liniște absolută. Ar fi încercat să le explice adevăratul său rol dar, fără îndoială, fiecare mișcare îi ea urmărită, fiecare cuvînt ascultat. Și atunci, a început să bată cu pumnii în ușa și să tipe:

— Mi-e foame! Mi-e sete! Dați-mi drumul!

Un soldat a pătruns în celulă și l-a izbit violent cu patul armei. Cîțiva homocromi s-au repezit să-l ajute. Nu au ajuns pînă la el, pentru că robotul a apăsător scurt pe trăgaci și nefericiții au pierit, învăluiți de o flacără albastruie.

— Așa o să pățim cu toții! s-a pornit să strige Andrei, roșu de furie. Stați cu mîinile încrucișate și așteptați să vă vină rîndul la topit. Lașilor!

„— Nu mai striga, s-a auzit dintr-o dată un glas și un homocrom s-a apropiat de el. Știm ce gîndești, știm pentru ce ai venit aici, știm că ai un *permis* care te apără de roboți, vrem să te ajutăm, dar încă nu am găsit o soluție“.

Uimit și speriat în același timp, Andrei a dus degetul la buze.

„— Roboții nu pot intercepta undele cu ajutorul cărora comunicăm. Numai ființele vii se pot folosi de ele. În această clipă, Marele Creier ne urmărește mișcările, dar nu aude nici un sunet“.

„— Și *permisul*?“ gîndi Andrei.

„— Te face imun față de roboți, dar în același timp emite semnale care să marcheze drumul pe care îl parcurgi, explică homocromul, fără să mai înainteze. Roboții speră astfel să ajungă la nava voastră“.

„— Cunoști drumul pînă acolo?“

„— Da“.

„— Atunci, cînd o să evaderez, împreună cu ceilalți...“

„— Doar nu-ți închipui să roboții vor permite ca odată cu tine să evadăm și noi?!“

„— Trebuie!“

Homocromul s-a întors pe picioarele lui scurte și subțiri și s-a apropiat de grupul celorlalți prizonieri care, la fel de nemișcați, asistaseră în cea mai deplină liniște la bizarul dialog, în care pămînteanul trîntit pe jos de arma robotului nici nu deschisese gura.

Andrei a intuit că are loc un fel de consiliu și a așteptat rezultatul, măsîndu-și ușor umărul care primise dureroasa lovitură. După vreo zece minute, homocromul i-a transmis:

„— Trebuie ca cel puțin doi dintre noi să reușească să evadeze împreună cu tine. Unul, după ce va extrage *permisul* de sub pielea frunții tale, va porni pe un drum greșit, în timp ce al doilea te va însoți pe drumul bun“.

„— Și celălalt *permis*?“

„— Atîta timp cît nu este inoculat nu funcționează... Cum ai de gînd să procedezi?“

„— O să încerc să-l fac pe soldat să intre din nou aici. Poate reușesc să-i iau arma...“

„— Roboții nu trebuie să bănuiască nici o secundă că acționăm după un plan comun“.

„— Marele Creier mi-a promis că o să-mi înlănească evadarea. Cred că o să se țină de cuvînt“, gîndi Andrei, apoi, exact parcă abia atunci își revenise de pe urma loviturii, sări în picioare și începu să strige: Lașilor! Stați nemișcați ca niște statui! Dar mi-e foame și sete! Vreau să ies de aici!

În cadrul ușii și-a făcut apariția soldatul-robot și cîteva rafale scurte au mai mistuit cîțiva homocromi. Ceilalți însă, s-au repezit cu o viteză uluitoare pentru firavele lor picioare și l-au prăbușit pe podeaua argintie. Dacă Marele Creier nu ar fi voit această evadare, alți soldați ar fi pătruns în celulă și în cîteva fracțiuni de secundă nu ar mai fi rămas nici urmă de homocromi. Gîndind astfel, Andrei a strigat:

— Ieșiți!

Nu au reușit să-l urmeze decît cinci homocromi. Ușa celei s-a închis automat și întregul cub de metal a devenit incandescent. Sub ochii înspăimîntați ai lui Andrei, uriașa celulă a început să se topească cu repeziciune, mistuind în interiorul ei pe cei cîțiva zeci de homocromi care nu apuseră să iasă odată cu ei și pe soldatul-robot.

De jur împrejur, solul arid al *Planetei fără nume* se întindea pînă la orizont; o îngrămadire de pietre și nisip, pustie și tristă. O perdea groasă de nori acoperea cerul, vrînd parcă să ascundă ciudata planetă de restul universului; o adevărată perdea de protecție în spatele căreia Marele Creier să-și poată urzi netulburat planurile.

— Să mergem, făcu Andrei, înfiorat.

— Roboții au instalat pe întreaga suprafață a planetei fel și fel de capcane, îl informă un homocrom. O să merg eu înainte și, pînă iesim din zona MARELUI PUSTIU, veți pași exact pe urmele pașilor mei...

Micul grup în care Andrei părea un adevărat uriaș, s-a pus în mișcare. Lumina stranie ce obliga să mergi cu ochii aproape închiși, aerul fierbinte și praful înecăcios purtat de colo colo de cea mai slabă adiere transformau fiecare metru parcurs într-un adevărat supliciu.

Homocromii nu păreau să fie grozav de afectați și înaintau clătîindu-se pe firavele lor picioare într-un ritm uniform, precis, fără cea mai mică abatere. Andrei în schimb, îngrozit la gîndul că la următorul pas se va prăbuși, abia dacă își mai putea mișca picioarele. Transpirat, cu fața roșie și ochii lăcrimînd sub loviturile insuportabile ale luminii atît de nefirești, cu buzele crăpate de o sete cumplită și cu tălpile arzînd la fiecare atingere a solului, era din ce în ce mai convins că planul său se va spulbera.

— Dacă roboții nu ne-ar fi luat sferile de protecție! se pomeni strigînd, sperîindu-se de propria sa voce.

„— Rezistă“, se auzi glasul unui homocrom. Sîntem urmăriți și la cea mai mică greșală vom fi topiți. Nu mai avem mult.

Izvorul cu apă limpede și rece înconjurat de cîteva copaci stufoși a apărut pe neașteptate în spatele unui morman de bolovani și Andrei a ieșit din coloană, parcă hipnotizat.

„— Nu!“ a ordonat conducătorul grupului, tăindu-i calea.

„— Doar cîteva picături“ gîndi Andrei, încercînd să înainteze. Eu nu asimilez ca voi! Trebuie să beau! Dați-mi drumul!“

Homocromii abia reușeau să-l țină și efortul făcea ca trupurile lor argintii să emită puternice radiații albastre.

„— Privește“, a auzit Andrei și un homocrom s-a desprins de grup, înaintînd spre mica oază de verdeată.

În cîteva fracțiuni de secundă copacii transformăți în șerpi de foc au înșfăcat prada și întreaga oază a devenit un adevărat rug care s-a mistuit într-o vîlvătaie orbitoare.

— Dacă ați știut, de ce? ! tipă Andrei, îngrozit.

„— Avem nevoie de tine și trebuia să te convingem. Cu orice preț...“ i-a transmis trist homocromul-conducător. Să mergem“.

Mult timp, Andrei nu s-a putut stăpîni să nu privească înapoi spre locul unde fusese falsa oază și lacrimile din ochi nu se datorau numai luminii din MARELE PUSTIU...

Capitolul opt

Marele Homocrom

Pe ecran, printre gratii, Ana și Traian urmăreau cu inima la gură peripețiile prin care trecea micul lor prieten.

— Dacă ajung în pădure, protejați de energia plantelor, nu o să-i mai putem urmări, se tîngui disperat Marele Înțelept. Un singur homocrom era suficient, mărte.

— Dacă i-am fi topit pe evadați, homocromii ar fi intrat la bănuială și planul nostru ar deveni irealizabil, sacadă Marele Creier. Dar, o să încercăm să mai reducem numărul lor... Patru homocromi-însoțitori sînt cam mulți.

— Ajung în pădure! răcni Înțeleptul, arătînd ecranul.

— Să nu uităm *permisul* și pe cei doi prizonieri rămași aici drept garanție, hîrîi stăpînul, acționînd cîteva butoane de pe brațul tronului.

În fața grupului de evadați au apărut doi soldați-roboti cu armele în poziție de tragere. Traian a strîns atît de tare în pumni barele de oțel ale celei încît acestea s-au pornit să trosnească, mișcîndu-se în locașurile lor. Înainte ca soldații să apese pe trăgaci, doi homocromi s-au aruncat spre roboți, aprinzîndu-se și prăbușindu-se ca două torțe vii peste ei. În contact cu flăcările orbitoare, soldații au explodat, dezintegrîndu-se în zeci de particule arzînd. În cele cîteva fracțiuni de secundă cît a durat inegală luptă, Andrei, împins de cei doi homocromi rămași, a dispărut printre trunchiurile groase ale copacilor, ecranul devenind pe dată opac.

— De unde atîta curaj și spirit de sacrificiu? medită Marele Creier. E o problemă pe care formidabilul meu creier nu o poate dezlega.

Cu fața albă ca varul, Ana s-a ghemuit în cel mai îndepărtat colț al celei, suspinînd încet.

— Se pare că țîncul nostru a scăpat, îi șopti Traian, încurajator.

Pe marele ecran, pe care apăruseră acum niște careuri numerotate, o lumină minusculă înainta pe o traiectorie sinuoasă.

— *Permisul* inoculat agentului își face datoria! exclamă Marele Creier, rotind triumfător turela spre Înțelept. Cînd va ajunge la destinație, vom ști unde să atacăm!

— Genial! aprobă plin de entuziasm Marele Înțelept.

— Alta a fost înțelegerea! strigă Traian, furios.

— Doar nu ți-ai închipuit că o atît de importantă acțiune...

— În loc de *permis* care să-l apere de soldați, ai inoculat un emițător!

— Exact, pămîntene! Și, dacă mai vorbești mult, s-ar putea să nu ajungi să asisti la triumfala mea victorie!

— Stăpîne, emițătorul s-a întrerupt! exclamă Marele Înțelept, apropiindu-se de ecran.

— Imposibil! hîrîi Marele Creier, rotindu-și turela cu singurul său ochi înspăimîntător.

Pe ecran, punctul luminos dispăruse. Ana și Traian au rasuflat ușurați, în timp ce robotul de pe tron s-a ridicat, amenințător.

— Să vină aici Marele Agent! se porni el să strige. Să-l aud cum își laudă agenții săi ultra-secreți și emițătoarele lui nemaipomenite! Îi topesco pe toți, în frunte cu...

— A apărut din nou, îndrăzni Marele Înțelept, arătînd ecranul. O fi fost o mică defecțiune la sistemul de interceptare...

— La ordin, stăpîne!

Marele Agent intrase neauzit și se furișase lîngă tron, aruncînd în treacăt o privire nu prea prietenoasă Înțeleptului.

— Ți-a șoptit acest farsor una dintre intrigile sale murdare, stăpîne? Te simt foarte furios.

— Care este situația puțurilor de ulei? Întrebă Marele Creier așezându-se pe tron, fără să piardă de sub control ecranul.

— Așa cum am presupus, Marele Homocrom a provocat exploziile. Am reușit să le recondiționăm, folosind din plin homocromii prizonieri. Puțurile funcționează din nou.

— Marele Homocrom este izolat! Cum a putut?

— De neînțeles, stăpîne. Eu, ca Mare Agent, presupun un complot în care nu m-aș mira să fie amestecat și careva dintre cei care stau prin preajma tronului și care, iertată să-mi fie îndrăzneala, ar dori poate să se urce pe el.

— E o acuzație?! Ai probe? Calculatorul central ce indică?!

— Stăpîne, se revoltă Marele Întept, calomnii! Știi foarte bine că homocromii comunică între ei prin unde pe care noi nu le putem intercepta, iar Marele Homocrom a cărui putere de emisie este foarte mare...

— De când îmi promiteți că aparatul care să intercepteze și să traducă undele emise de homocromi va fi gata? se răsti stăpînul, sfărîmînd cu pumnul său de fier un ornament al tronului. De când?!

— Să terminăm odată cu acest dușman de moarte! Marele Homocrom trebuie *topit*! De urgență! se porni să strige Marele Agent.

— Este singurul care ne poate furniza date despre traductorul de unde, se împotrivi Înteptul. Și, tot ce este înmagazinat în creierul său ne poate fi de folos. Arme noi, nave...

— Îți aperi... prietenul?

— Eu, prieten cu un homocrom?! se înspăimîntă Înteptul.

— Terminați! ordonă stăpînul. Să fie adus aici!

— Să-l topim, stăpîne, fără prea multe discuții! se entuziasmă Marele Agent.

— Ți-e frică să nu trădeze niște ultra-secrete? însușă Marele Întept, rotindu-și încet turela de la stăpîn la agent.

— O să vedem noi ce, și mai ales pe cine are de trădat! amenință acesta din urmă.

— Ana, șopti Traian la urecherea fetei, cred că putem și noi, de aici, să-l ajutăm pe Andrei.

— Cum?

Planul expus de uriaș a fost ascultat cu atenție și aprobat, cu unele mici îmbunătățiri, apoi liniștiți au rămas amîndoi în așteptarea momentului potrivit pentru punerea lui în aplicare.

— Liniște! urlă Marele Creier. E bine să nu uitați nici unul că toate informațiile de pe această planetă trec înainte de a ajunge la voi prin creierul meu și că eu, numai eu dispun de singura armă care poate să nimicească totul și pe toți într-o clipă!

— Este un fleac, pe lîngă arma mea!

Aceste cuvinte fuseseră rostite de un homocrom uriaș a cărui trup fuziform emana în jur o puternică lumină roșie. Închis într-o celulă sferică,

homocromul pătrunsese în Sală plutind, celula fiind antrenată de o forță invizibilă.

— Marele Homocrom, tatăl nostru creator! hîrîi disprețuitor Marele Creier. Te-am scos din hruba ta, pentru că...

— Pentru că ești la mare ananghie, bucată de metal proastă și plină de ilose!

— Asta e arma ta, moșneag nenorocit?! Vorba're goală? În curînd o să am nave interplanetare și visul tău pentru care ne-ai conceput...

— Nu acesta a fost visul meu!

— Nu ne-ai conceput tu drept niște războinici perfecți? Era normal ca niște creaturi perfecte să ia conducerea și să distrugă toată imperfecțiunea pe care o perpetuați voi, homocromii, vulnerabili la trup și la minte, plini de emoții și...

— V-aș nimici într-o clipă dar, din nefericire, arma pe care am creat-o ar distruge întîi tot ce a mai rămas din sărmanul meu popor...

— Vorbe goale!

— Ți-am demonstrat, făcînd să explodeze puțurile de ulei, că sînt încă destul de puternic! Și apoi, află că știu tot ce se întîmplă pe planeta Prizonierii de acolo și cel pe care l-ai lăsat să evadeze...

— Mare Homocrom! strigă Traian atît de tare încît Ana simți că timpanele i s-au sfărîmat în mii de bucăți. De ce nu vrei să spui adevărul?

Cu lacrimi în ochi, Ana transmitea: „Ajută-ne. Recunoaște ce afirmă prietenul meu! Știu că primești mesajul rostit de mine în gînd. Ajută-ne!”

— Ce adevăr? Întrebă Marele Homocrom după cîteva clipe de tăcere, în care se întorsese cu tot cu celula sa sferică spre cei doi pămînteni.

— De ce spui că ești atît de puternic, continuă Traian, cînd știi foarte bine că dispariția „pătrulei” noastre și explozia puțurilor de ulei...

— Am fost un bătrîn prost cînd ți-am transmis, unui necunoscut, secretele mele! Intră în joc Marele Homocrom. Nu recunosc nimic!

— Ba o să recunoști! țipă robotul de pe tron și acționează cîteva butoane. Privește! Tu, pămînteanule, întreabă. Orice refuz de a răspunde va transforma în flacără cîteva zeci de mii dintre homocromii din lagăre!

Pe ecran, rînduri compacte de homocromi păziti de soldați-roboti acopereau orizontul. O salvă și primul rînd se mistui.

— Acesta a fost doar un avertisment! hoti stăpînul. De fapt, dacă o să trebuiască să dezintegrez nenorocita asta de planetă și pe toți cei ascunși în adîncurile ei, te asigur că o voi face! Întreabă, pămîntene, întreabă!

— Mare Homocrom, spuse Traian cu glas tremurat, de ce nu vrei să recunoști că puțurile de ulei au explodat, datorită Marelui Întept?

— Ce-am spus eu, stăpîne? exclamă triumfător Agentul.

— Recunosc, oftă bătrînul homocrom și în aceeași clipă bila de foc ucigătoare ieși din pieptul Marelui Creier, pulverizîndu-l pe Întept.

— De ce nu vrei să recunoști că nava noastră a fost furată de tine și dusă în subterane, ajutat fiind de Marele Agent?

— Recunosc, oftă din nou Marele Homocrom și în următoarea secundă, Agentul se și transformase într-o baltă de metal lichid.

— Asta era deci marea ta putere?! strigă furios Marele Creier. Trădare?!

— De ce nu vrei să recunoști că ai deja planurile unor nave spațiale și că ajutat de noi le poți construi?! se grăbi să întrebe Traian, înspăimântat la gândul că robotul de pe tron ar putea din nou să declanșeze teribilul glob de foc.

— Recunosc, oftă pentru a treia oară bătrînul.

Încă un rînd dintre prizonierii ce se vedeau pe ecran a fost mistuit de flăcări.

— Asta ca avertisment pentru nepredarea cît mai rapidă a planurilor! strigă Marele Creier, comutînd imaginea pe careurile numerotate. Lumina emițătorului lui Andrei ajunsese în colțul din dreapta sus, în careul 24578. Și cum se pare că nu mai am nevoie de *mercenari* să nu pierd timpul! mai strigă el și apăsă pe un buton.

Ana și Traian nu au avut timp să mai reacționeze și împietriți au putut vedea cum careul 24578 dispăre pur și simplu de pe ecran, pulverizat probabil de o explozie formidabilă.

Capitolul nouă

Pădurea

Împins de cei doi homocromi, Andrei s-a rostogolit în iarba înaltă dintre copacii pădurii salvatoare. Au fugit o bună bucată de vreme și cînd a simțit că nu mai poate, piticul s-a trîntit pe jos, abia trăgîndu-și răsufllarea.

— Nu se poate! a strigat un homocrom, în timp ce celălalt cerceta speriat împrejurimile.

— De ce? Aici roboții nu ne mai pot urmări. Trebuie să mă odihnesc.

— După ce ajungem la *poartă*. Ridică-te imediat! Nu simți cum solul te atrage încet, acoperindu-te?

— Cum?!

Andrei a sărit speriat în picioare și a privit locul pe care stătuse. O adîncitură ce căpătase exact forma trupului său se contura printre ierburile de un roșu aprins.

— Toate plantele din această pădure sînt carnivore iar solul format dintr-un strat gros de ierburi...

— Bun loc unde să ne ascundem ați mai găsit! se răzoi piticul, toșpăind pe loc.

— Dacă nu ne oprim, primejdia se reduce, explică homocromul.

— Și cît o să fugim? gîfii Andrei, abia ținîndu-se după însoțitorii săi.

— Pînă ajungem la *poartă*, veni răspunsul. Numai pe acolo se poate pătrunde în subterane.

— Dacă roboții urmăresc traseul prin intermediul *permisului* pe care mi l-au injectat, or să afle unde este *poarta* și...

— Tocmai hotărăm cu prietenul meu ce avem de făcut.

Fuga se dovedea din ce în ce mai anevoioasă. Picioarele se încurcau în vegetația roșie care împînzea solul, lianele care de care mai colorate încercau să li se înfășoare pe trupuri, iar trunchiurile copacilor de un verde crud deveneau din ce în

ce mai groase, lăsînd tot mai puțin loc pentru ca fugarii să se poată strecura.

— Parcă am văzut în dreapta blana unui animal uriaș! strigă la un moment dat Andrei.

— L-am interceptat și i-am transmis o informație care la pus pe fugă. Privește, drept înaintea se zărește un copac uscat, prăbușit. Te oprești pe el, fără să te miști și mai ales fără să reacționezi cînd te voi lovi.

— Să... mă...?!

— Nu te opri. Dă-mi *permisiul* pe care ți l-au dat roboții pentru Tex. Nu avem timp.

Fără să se oprească și mai ales fără să înțeleagă ceva, Andrei a întins homocromului *nasturele* prevăzut cu buton roșu. Trunchiul uriaș al copacului uscat se vedea tot mai aproape și piticul, ajuns lîngă el, a fost deasupra dintr-un singur salt, i-a ajutat apoi și pe homocromi să ajungă sus. Unul dintre ei avea în mîină o piatră.

— Închide ochii și nu te speria, i-a spus acesta.

Lovitura năprasnică a poposit pe neașteptate exact între sprincene și Andrei a simțit cum se prăbușește peste scoarța putredă a copacului. Nu a putut niciodată să aprecieze exact cît a durat leșinul, dar cînd s-a trezit, l-a văzut pe homocrom deasupra sa, ștergîndu-i rana cu unul din pansamentele scoase din trusa pe care o avea agățată la centură, prin grija Anei.

— De ce? se tîngui el, simțind usturimea din frunte.

— Am distrus emițătorul. Nu am avut altă soluție.

— Unde e prietenul tău?

— Poartă celălalt *permis*, într-o falsă direcție.

— L-ai trimis singur, prin pădurea asta?! se revoltă Andrei, ridicîndu-se.

— Nu am avut altă soluție, repetă homocromul.

— Voi aveți inimă? se înfioră piticul.

— Răspunsul la această întrebare nu te-ar ajuta cu nimic în misiunea pe care o ai. Să mergem! Lianele din jurul nostru se pregătesc deja de atac.

Au început din nou să fugă, homocromul înainte și Andrei în urmă, tamponându-și din când în când rana din frunte. Umbre înspăimântătoare ale unor bizare făpturi se furișau ba în urmă, ba în față, ba pe deasupra și piticul își stăpinea cu greu câte un țipăt de frică. Se întreba cât o să mai poată să alerge și cât o să mai poată călăuza să țină în frâu lighioanele care îi înconjoară.

Explozia s-a produs exact când se pregăteau să sară peste un firisor de lichid cenușiu ce emana vapori înecăcioși și urât mirositori. Pădurea s-a pornit să scîrție și să geamă înfiorător, solul a început să se unduiască aidoma unor valuri din ce în ce mai furioase, suflul aducînd pînă la ei doigoarea încărcată de miros de ars.

— Sari! a ordonat homocromul și în urma lor solul a crăpat, înghițind pîrîul de lichid cenușiu.

Ciudatul cutremur s-a liniștit la fel de brusc cum începuse și o pasăre enoră s-a prăbușit-nu departe de ei, cu penele argintii arse.

— Asta ce a mai fost? se lîlbîi Andrei, alb de spaimă.

— O explozie...

— Într-acolo a plecat prietenul tău, cu *permisul*.

— Dacă roboții ar bănuî că sîntem aici, ar mai provoca o explozie, răspunse trist homocromul și îi întoarse spatele.

— Crezi că... intenționat...? Au vrut să mă...?

— Cu certitudine, numai că nu știu motivul.

— Poate au ghici- că am distrus *permisul* meu...

— Ar fi provocat explozia aici, sau... și aici.

— De ce nu încerci să „comunicî” cu ai tăi? Poate ne-ar veni în ajutor.

— Distanța e prea mare. Singurul care ar fi în stare să o facă, Marele Homocrom...

— Parcă am mai auzit de el. Cine-i?

— Să mergem!

Cîteva zeci de liane luptau cu disperare să smulgă solului hrăpăret trupul păsării prăbușite și priveliștea l-a făcut pe Andrei să-l urmeze pe homocrom cu cea mai mare viteză. Oare cum putea mica făptură din fața sa să alerge de atîta timp pe picioarele sale atît de scurte și firave? De unde atîta hotărîre și forță? Cît o să mai reziste acestei goane nebune? Dacă homocromul cade, ce-că să se facă singur în pădurea neprimitoare?

— Nu mai avem mult, îi comunică homocromul, ca un răspuns la gîndurile sale. Eu cred că nu o să mai ajung. Am consumat toată rezerva de energie. Vei merge exact în linie dreaptă... Ține minte, în linie dreaptă! Și nu te opri nici o clipă!

Ca fulgerat, homocromul s-a prăbușit și lumina emisă de trupul său s-a stins după cîteva scurte pîlpîiri. Înărmurit, Andrei a uitat de sfat și s-a oprit, privind cum solul înghite încet mica făptură.

— Nu! se porni el să strige. Nu se poate! Ajutor!

Cu forța care îi mai rămăsese după epuizantul marș prin pădure, încercă să smulgă din îmbrățișarea ierburilor pe cel care îl adusese pînă aici, în timp ce lacrimi mari, de neputință și durere i-au umplut obrăjii. Cînd a văzut capul uriașului șarpe la cîtiva metri de el, era deja prea tîrziu. Picioarele îi fuseseră prinse de împletitura deasă a ierburilor și încercarea disperată de a scăpa din strînsoare nu făcea altceva decît să-l afunde și mai mult. Înainte de saltul șarpelui, a mai avut timp să vadă un animal fioros, cu dinți ascuțiți și ochi de foc, repezindu-se asupra lui.

Capitolul zece

Marele Homocrom transmite

Pilotul blond a reușit să ridce mîna și să-l mîngîie pe Tex. Inexplicabila paralizie începuse să cedeze, tratamentul robotului-medic dovîdindu-se eficace. Cele cîteva sunete, slabe și distorsionate, pe care reușise să le intercepteze îi dădeau speranța că nu peste mult timp auzul o să revină la funcția normală.

Primind mîngîierea, Tex a început să dea bucuros din coadă și să se zbenguie prin cabină, oprindu-se din cînd în cînd și lătrînd scurt la urechea cercetăorii. Diana, al cărei organism fusese sub influența *Cameleonului* vreme de aproape un an, nu dădea încă nici un semn că starea ei s-ar fi ameliorat cîtuși de puțin.

Pilotul se obișnuise cu floarea roșie care, întocmai unui paznic de nădejde, părea să urmărească atentă fiecare mișcare a bolnavilor; se obișnuise cu vizitele regulate ale homocromilor care, după ce verificau rezultatele tratamentului aplicat celor doi pămînteni, „dialogau” cu floarea roșie, aducînd apoi îmbunătățiri medicației.

Cert este că după ultima lor vizită, pilotul se simțea mult mai bine și senzația acută de foamă îl convinsese definitiv că se apropie clipa cînd va putea să se ridice. De fapt, de ce nu ar încerca chiar acum?

Încurajat de Tex, pilotul se întoarse încet pe partea dreaptă, operațiunea făcîndu-l să gîjje

și să transpire. Se odihni câteva clipe, apoi coborî cu grija picioarele și în momentul cînd simți sub tălpi podeaua cabinei, cu greu își stăpîni un chiot de bucurie. Așteptă ca respirația să devină din nou regulată, după care se ridică. O amețeală cumplită îl făcu să se clatine și sub privirile îngrijorate ale lui Tex, pilotul se așază din nou, strîngînd pleoapele sub care apăruseră zeci de stele care de care mai colorate.

Unduindu-se pe podea și aruncînd în jur acea lumină stranie care pulsa după un cod numai de ea știut, floarea roșie se apropie de pilot. Două din petalele sale se lipiră de templele lui, întocmai unor ventuze, transmitîndu-i un flux de energie care îi străbătu corpul din creștet și pînă în tălpi.

Înviorat, pilotul deschise ochii, privi uimit bizara floare care își retrase cuminte petalele, apoi se ridică și porni spre pupitrul de comandă, tîrînd după el cablurile care îl legau de robotul-medic.

Tex îl însoți în culmea fericirii și după ce lătră o singură dată se așază pe labele din spate, așteptînd rezultatul cercetării aparatului.

Robotul-medic indica în cifre foarte precise că starea sa era aproape normală, așa că pilotul se porni să-și desprindă de corp firele de contact. Despre cercetătoare, cadranele comunicau vești nu tocmai bune; toate funcțiile organismului său erau reduse aproape de limita zero și bombardamentul cu stimuli biologici părea să fie contraccarat de un factor necunoscut care menținea acea stare de paralizie totală.

Manevrînd diferite butoane, pilotul constată uimit că „patrula” era în perfectă stare de navigație, iar rezervoarele de combustibil păreau a fi intacte.

— Parcă nici nu am decolat! se pomeni strigînd și se sperie cumplit de propria-i voce, pe care nu o mai auzise de aîta timp.

Gemînd încetîșor, Tex îl făcu atent că stăpîna sa are nevoie de ajutor; cu botul său umed încerca să-i ridice mîna dreaptă căzută inertă pe podea.

Pilotul se apropie, ridică încet brațul fetei și îl așază lîngă corp. Apoi îngenunche și ascultă atent respirația ei atît de slabă. O mîngîie pe frunte, simțînd sub degete o piele catifelată a cărei răceală îl făcu să se înfioare.

— Dacă am fi pe Pămînt, bătrîne, îi spuse el neputincios cîinelui, alta ar fi situația. Eu, pe cuvîntul meu, nu mă pricep ce să fac... Ce frumoasă e, mai spuse el, la fel de încet și într-o pornire pe care nu și-a putut-o explica niciodată, a sărutat-o pe buzele reci.

Interpretînd gestul într-un mod foarte straniu, floarea roșie s-a apropiat rapid și cu o forță greu de imaginat în gîngăsa ei alcătuire l-a îndepărtat pe pilot, postîndu-se între el și cercetătoare.

— Asta ce vrea să mai însemne?! exclamă buimac pilotul.

— Acțiunea ta putea să-i fie fatală, se auzi în „patrula” glasul unui homocrom. Deocamdată,

în afara tratamentului la care este supusă de robot, nu trebuie intervenit cu nici o altă formă de energie.

Homocromul se opri în ușa cabinei și îl privea dojenitor pe pilot, clătînd mica antenă a singurului său ochi.

— Trebuie să ajungem cît mai repede pe Pămînt, altfel Diana...

— Ceilalți pămînteni sînt prizonierii roboților, cum de altfel sîntem cu toții. Iar nava, dacă ați încerca o decolare, ar fi dezintegrată...

În câteva minute, pilotul a fost informat precis despre situația existentă pe planetă, despre capturarea patrului de către roboți, despre felul cum homocromii au reușit la rîndul lor să o coboare în adîncuri, despre planul lui Andrei.

— Și acum, unde este tîncul?

— Ar fi trebuit să fi ajuns, apucă să comunice homocromul, pentru că în următoarea fracțiune de secundă un cutremur de o forță nemaîntîlnită îl făcu să se rostogolească pe podea.

Tex începu să latre asurzitor. Floarea roșie împietri aruncînd în jur puternice fulgere roșii, iar pilotul se prăbuși peste trupul cercetătoarei, într-o încercare disperată de a menține intacte poziția corpului și legăturile cu robotul-medic. Cînd s-a făcut auzit și zgomotul exploziei, teribilul cutremur a slăbit în intensitate, pentru ca imediat să se oprească definitiv.

— Ce s-a întîmplat? întrebă pilotul, ridicîndu-se.

— Roboții, comunică homocromul. O explozie la suprafață.

— Andrei?! se înfioră pilotul, ajutîndu-l cu mîini tremurînde pe homocrom să revină în poziția verticală.

— Nu cred, răspunse acesta după câteva secunde în care probabil a primit de undeva informația necesară. A fost în careul 24578.

— Dar...

— Liniște! Marele Homocrom transmite!

Floarea roșie părea că ascultă la rîndul ei, încordată, iar Tex își privea cu ochi umezi neliniștiți, stăpîna, oftînd din cînd în cînd.

După un timp, homocromul a spus:

— Prietenul tău, Andrei, este în mare pericol. Homocromul care îl însoțește nu mai dispune de suficientă energie. Nu e prea departe de *poartă*, dar noi nu putem detecta exact locul unde se află și dacă îl atacă pădurea...

— Trebuie să încercăm! izbucni pilotul. Hai Tex!

De fapt ciinele, înțelegînd despre ce este vorba, deja o zbughise din navă, oprindu-se pe mica platformă metalică de nici un metru patrat care îl adusese pe homocrom. Din uriașa grotă care adăpostea „patrula”, ciudata platformă propulsată de o forță și mai ciudată, a străbătut vijelios câteva zeci de tuneluri, schimbîndu-și mereu direcția.

Poarta era de fapt prelungirea la suprafață a tunelului de acces în subterane, întreaga cons-

trucție avînd forma unei sfere obținute dintr-o împletitură de bare din metal a cărui compoziție distrugea orice încercare de pătrundere a plantelor sau animalelor pădurii. Dacă ar fi cunoscut aliajul acestor bare, Marele Creier ar fi putut construi roboți-soldăți care să poată rezista atacurilor pădurii, soldăți care nu ar mai fi ruginiți de la primii cîțiva metri parcurși prin junglă.

Ajuns la poartă, Tex sări de pe mica platformă și se porni să adulmece în jur, cu părul de pe ceafă zburlit, cu coada în vînt, mîrîind amenințător.

— Caută Tex, repede, cît mai repede, îl rugă pilotul.

Lătrînd furios, cîinele se năpusti în pădure, ur-

mat de pilot și de homocrom. Au ajuns la timp lîngă nefericitul Andrei, amenințat de uriașul șarpe și de ierburile care îi înfășuraseră gleznele.

Niciodată țîncul nu a vrut să recunoască spaima prin care a trecut, susținînd că nu a leșinat, că a văzut cum pilotul l-a smuls din încheștarea uci-gașă și Tex, neînfricatul Tex, a alungat șarpele după o luptă crîncenă. Și tot la fel de înfocat avea să suțină că acolo, în pădure, pilotul i-a strîns mîna și i-a spus: „Andrei, mi se pare că noi doi nici nu am făcut cunoștință. Mi se spune, Ax. Bravo, țîncule, ai fost la înălțime!” De fapt, pilotul nu a putut să-i spună așa ceva decît mult mai tîrziu, în cabina „patrulei”, după ce și-a revenit din lungul leșin...

Capitolul unsprezece

Schimb de mesaje

Ana nu-și putea dezlipi privirea de ecran, unde în locul careului 24578 apăruse o pată neagră. Ecoul teribilei explozii ajunsese pînă în celula lor și gîndul că Andrei îi căzuse victimă avea asupra sărmanei fete un efect paralizant. Traian încercă, fără nici un rezultat, să-i desprindă de pe gratii degetele albe ca varul, apoi se întoarse spre Marele Creier.

— De ce?! strigă el.

— Pornise pe un drum greșit, veni răspunsul. Mergea exact în direcția opusă locului unde noi bănuim că se află intrarea în subterane...

— Asasinule! Fiară! se porni să strige Ana, tremurînd toată și încercînd să smulgă gratiile.

— Privește, se întoarse Marele Creier spre uriașul homocrom din celula sferică, ființele avînd o compoziție asemănătoare cu a ta suferă de aceeași gravă defecțiune; rațiunea este predominată de emoții. Noi sîntem viitorul Universului și cine va încerca să ni se opună...! Robotul se ridică de pe tron, rotindu-și amenințător turela și aruncînd fulgere prin zecile de fațete ale ochiului. Nu aveți nici o șansă! hurui el. Vor primi dreptul de a supraviețui doar acei care vor înțelege că trebuie să ni se supună și să muncească pentru noi!

— Dacă aș arunca în aer întreaga planetă?! întrebă dintr-o dată Marele Homocrom.

— Ei și?! tună robotul, trîntindu-se pe tron. Această încăpere, perfect izolată și dotată cu tot ce este necesar se va învîrți un timp prin Univers, un timp infinit dacă vrei să știi! Pînă la urmă, tot voi găsi un loc unde să-mi pot pune în aplicare planurile. Voi însă, bineînțeles, nu veți rezista pînă atunci...

— Numai eu sînt vinovat de nașterea unui monstru ca tine, se căină bătrînul homocrom. Dacă aș putea...

— Nici vorbă! i-o reteză robotul. Între timp m-am perfecționat și am devenit invulnerabil. Singura voastră scăpare este să începeți de îndată să-mi desenați planurile navei interplanetare...

— Niciodată! strigă Ana.

— Știu, sacadă Marele Creier, sperî ca homocromii și cei rămași în nava voastră să vă vină în ajutor! Află că singura galerie subterană ce ajungea pînă aici a fost anihilată și în jurul acestei încăperi a mai fost construit un ecran de protecție. Mai află că armele găsite în „patrulă”, inclusiv generatoarele de „sfere de protecție” au fost distruse iar homocromii nu dispun de nici un fel de armă, în afară de faimoasele unde ce pot însă acționa numai asupra ființelor vii. Mai află că avem acum dispozitive care ne permit să depistăm orice homocrom, indiferent de forma sau culoarea trupului său. În cazul că nava voastră va încerca o evadare, va fi dezintegrată pe loc, indiferent în ce punct a planetei se va produce decolarea. În sfîrșit, planurile de distrugere sistematică a subsolului sînt aproape gata...

— În acest caz, sări Marele Homocrom, nu văd altă soluție decît să provoc dezintegrarea întregii planete! Pînă vei găsi un loc în Univers unde să-ți poți construi o altă armată, poate se va găsi cineva să-ți vină de hac!

— Mai bine ai face ca pămînteana să înțeleagă că nu are nici un rost să mi se opună, replică robotul, trecînd peste amenințarea homocromului. Am nevoie de nave, iar voi de amestecul de gaze pe care îl respirați. Să facem schimb!

— Liniște! ordonă Marele Homocrom și lumina emanată de corpul său își mări intensitatea. Prietenul vostru a scăpat... A ajuns la navă, transmise el, după cîteva clipe prizonierilor.

— Andrei ! nu se putu abține Ana să nu strige, îmbujorându-se.

— Ce s-a întâmplat ?! urlă Marele Creier.

— Studiam variantele ofertei tale, se grăbi homocromul să intervină. Dacă îți dăm prototipul unei nave, cine ne garantează că...

— Eu ! rosti apăsător robotul. Împreună cu armata mea voi părăsi această amarită planetă ale cărei rezerve nu mă mai satisfac. Pentru voi este încă destul de bună.

— Îți vom da planurile, hotărî homocromul, transmițînd în același timp prizonierilor : „Trebuie să cîștigăm timp“.

— Nici nu era altă soluție ! hohoti robotul.

— Cu o condiție, spuse Marele Homocrom. Din această clipă nu mai distrugi un milimetru din subsolul, solul și atmosfera planetei noastre. Știi foarte bine că pot urmări tot ceea ce faci !

— Știu ! Blestemele de unde !

„Nu se va ține de promisiune“ transmise îngrijorat Traian.

„Știu“ răspunse homocromul.

„Avînd planurile, nimic nu-l va putea opri să ne omoare, atît pe noi cît și pe cei din subterane“, se împotrivi Ana.

„Știu, repetă homocromul, dar trebuie să cîștigăm timp. În nava voastră se află o floare roșie !“

„Da“, confirmă repede fata.

„Am intrat în contact cu ea și cred că am găsit soluția“.

Schimbul rapid de mesaje trecu neobservat de Marele Creier, ocupat cu dotarea celulelor cu tot necesarul pentru proiectarea navei promise.

— Cu cît mai repede, cu atît mai bine, amenință el și înainte de a ieși nu uită să anunțe : Vă avertizez că toate mișcările voastre sînt strict supravegheate !

„Cîinele Tex trebuie să pătrundă neapărat aici“, transmise Marele Homocrom și Traian, după ce recepționă mesajul, strigă :

— Ar mai fi o problemă !

— Care ? se întoarse robotul.

— În nava noastră a rămas o ființă mică, acoperită de păr...

— Tex ?!

— Avem nevoie de ajutorul lui.

— Știi de ce l-am lăsat în patulă, cînd v-am făcut pe voi prizonieri ? hîrî Marele Creier. Conform rezultatelor testelor la care l-am supus, fără îndoială, cîinele nu ne putea fi de nici un folos. Informațiile înmagazinate în creierul său au valoarea zero, iar gradul de periculozitate pentru roboți este nul. Cu ce vă poate ajuta o astfel de ființă inferioară ?!

— Posedă totuși cîteva informații care ne sînt absolut necesare, nu se lăsa Traian. Avînd în vedere că nu constituie vreo primejdie pentru voi, nu văd de ce te-ai împotrivi.

— Nici o armă asupra lui ! hotărî robotul.

— Evident, spuse Traian, după ce primi mesajul homocromului : „Nu va avea nici o armă“.

— Cum va ajunge aici ? se interesă Marele Creier.

— Îl veți aduce voi, cînd va ieși din pădure, repetă Traian întocmai mesajul Marelui Homocrom.

— Eu o să-l chem, spuse acesta, preîntîmpinînd o nouă întrebare a robotului. Cu ajutorul... undelor.

— O să-l supunem unui control foarte amănunțit, sacadă Marele Creier și iesi trîntind ușa blîndată.

Capitolul doisprezece

Misiunea lui Tex

Masa a fost îmbelșugată și Ax nu s-a lăsat pînă ce nu a obținut de la robotul-bucătar cîteva feluri de mîncare întocmai celor de acasă, de pe Pămînt. Cel mai fericit de acest eveniment a fost Tex care, dacă ar fi putut să vorbească, ar fi mărturisit că nici concentrările nu sînt rele, dar un os rămîne totuși un os.

Cîțiva homocromi au asistat curioși la festin și au refuzat politicoși invitația pilotului blond.

— Acum, altfel stăm de vorbă, a spus acesta sătul și deci cu forțe noi.

Printre înghițituri, Andrei i-a povestit totul, de la capăt, și l-a avertizat că Marele Creier nu e o jucărie.

— El își închipuie că explozia m-a făcut praf și pulbere, spuse în final. A renunțat deci la „pla-

nul“ în baza căruia mi-a dat drumul din celulă.

— Dacă nu mai are nevoie de „mercenari“ și spioni care să-i aducă pe tavă patrula, probabil că deja a pus la cale altceva, aprobă pilotul. Să-l atacăm. Decolăm prin surprindere și cu ajutorul armelor navei...

— Toate armele voastre au fost făcute inofensive, comunică unul dintre homocromi.

— Și chiar dacă le-am avea, cum o să le folosim cînd Ana și Traian sînt acolo ?!

— Tîncule, ai dreptate... Să încercăm să pătrundem pînă la ei și să decuplăm maneta despre care mi-ai povestit.

— Avem o singură cale de acces pînă la tron, cale pe care Marele Creier încă nu a descoperit-o, interveni homocromul, dar nu putem risca. La ma-

netă nu poate ajunge nici o ființă vie, iar ca să transportăm pe secțiuni brațul contruit de noi și să-l montăm acolo, este imposibil. Supravegherea roboților este permanentă.

— Totuși, o soluție trebuie să existe, decretă pilotul. Întotdeauna există o soluție!

Tex se ridică brusc de lângă patul cercetătoarei și după ce ascultă încordat, cu urechile ciulite, se porni să latre, trăgându-l pe Andrei spre ușa cabinei de comandă.

— Că doar nu o fi el „soluția”? pufni Ax.

— Marele Homocrom ne cere să-l ajutăm pe Tex să străbată pădurea, confirmă un homocrom mesajul primit de ciine. Apoi ne va transmite ce avem de făcut.

— Din câte am înțeles eu, se împotrivi pilotul, acest Mare Homocrom poartă întreaga vină a ceea ce s-a întâmplat pe planeta voastră. Acum îi ascultați ordinele?!

— E o poveste foarte veche și complicată, spuse trist homocromul. *Acum* trebuie să-i ascultăm ordinele. Este „soluția” despre care vorbeai. Între timp, noi vom transporta floarea aceasta aproape de tron, pe singura cale de acces rămasă.

— De ce? tipă Andrei. E floarea mea și trebuie să o duc pe Pământ!

— Așa a transmis Marele Homocrom.

Floarea roșie, unduindu-se, s-a apropiat de Andrei și i-a mîngîiat fruntea cu petalele sale fantastice, rugîndu-l parcă să nu se împotrivescă, în timp ce Tex se pornise să zgîrîie furios la ușa.

— Bine că Marele Homocrom știe să transmită ordine! exclamă piticul.

— Aceste emisii sînt efectuate cu ultimele sale resurse de energie, spuse homocromul. Nu avem timp de pierdut...

Lăsînd-o pe Diana sub îngrijirea robotului-medic supravegheat îndeaproape de un homocrom, Ax și Andrei au hotărît să-l însoțească pe Tex în incursiunea prin pădurea primejdioasă. Nici unul, nici celălalt nu puteau să priceapă care va fi misiunea lui Tex și de ce trebuia să ajungă la prizonieri pe această cale, cînd mult mai simplu și fără riscuri, s-ar fi putut folosi tunelul secret al homocromilor.

Ajunși la poartă, cu greu au putut să-l stăpînească pe Tex, care ținea să iasă urgent din sfera de metal.

— Să folosim în continuare „platforma zburătoare”, propuse Andrei.

— Pădurea nu permite, veni răspunsul și piticul oftă gîndindu-se la ceea ce îl aștepta.

— Să mergem, interveni Andrei, abia putînd să-l țină pe Tex.

Părăsind poarta, micul grup a început să alerge, homocromul din față și cel din spate avînd rolul să anihileze cu ajutorul *undelor* eventualele atacuri ale ființelor ce se ghiceau în întinericul pădurii.

Cu părul zburlit, mîrîind și arătîndu-și colții, Tex era cel mai indisciplinat membru al expedi-

ției, încercînd mereu să iasă din coloană pentru a ataca dușmani invizibili, a căror prezență îl scotea din sărite. Andrei și pilotul reușeau cu foarte mare greutate să-l rețină lângă ei și lesa pe care o improvizase țîncul înainte de a părăsi „patrula”, se dovedi de un real folos.

— Parcă nu pe aici am venit eu, spuse la un moment dat Andrei, gîfîind.

— Pe acolo, din cauza exploziei, nu se mai poate trece, îi explică homocromul care alerga în fața sa.

— Mai avem mult? se interesă pilotul, gîfîind și el.

— Da.

Cu un filfîit de aripi înspăimîntător, o pasăre monstruoasă a încercat să se strecoare spre ei printre ramurile groase ale copacilor.

— Nu vă opriți! s-a auzit ordinul unui homocrom. Este singura ființă care nu recepționează *undele* noastre. Ocoliți spațiile mari dintre copaci!

Tex ținea cu orice preț să lupte și a fost nevoie ca pilotul să-l ia pur și simplu în brațe. Andrei se strecura printre trunchiurile groase ale arborilor, privind mereu umbra amenințătoare de deasupra lor. Știa că odată ajunși la marginea pădurii unde vegetația era foarte rară și pipernicită, vor fi expuși fără putință de apărare atacului feroasei păsări. Capul bizarei zburătoare, semănînd uluitor cu al unui crocodil terestru, apărea din cînd în cînd printre ramuri, încercînd cu îndrîjire să-i apuce. În furia ei neputincioasă, pasărea nu a observat atacul fulgerător al șarpelui.

Mai tîrziu, Andrei avea să afle că reptila primise ordinul de atac prin undele emise de homocrom. Dacă ar fi avut posibilitatea să asiste la fantastica înfruntare, ar fi văzut cum în final învingătoare a ieșit pădurea, solul ei prinzînd și atrăgînd în adîncuri pe ambii combatanți.

Despre un popas nu putea fi vorba și Ax, cu fața transpirată și roșie, s-a hotărît să-l lase pe Tex din brațe; nu era ușor să alerge purtînd pe deasupra și un ciine destul de greu și care tot timpul se zbătea, încercînd să scape.

Profitînd de moment, Tex s-a zmuncit brusc și tîrîind lesa după el l-a depășit lătrînd pe Andrei și pe homocromul din față dispărînd printre copaci.

— Tex! Înapoi! strigă țîncul, înspăimîntat.

— Tex! Înapoi! repetă pilotul și mărimd pasul, se avîntă în urmărirea ciinelui.

— Nu! strigă un homocrom.

— Nu m-am așteptat, se scuza pilotul, reocupîndu-și locul.

L-au găsit pe Tex, „îmbrățișat” de cîteva liane, atîrnînd cu capul în jos. Îmbrățișarea era atît de puternică, încît sărmanul nu putea nici măcar să scîncească.

Cu chiu cu vai, ajutat de undele homocromilor și de încurajările lui Andrei, pilotul a reușit să-l desprindă dintre liane, în tot acest timp membrii

expediției „dansînd” pe loc, pentru a scăpa de solul perfid.

Cînd s-a văzut eliberat, Tex s-a scuturat puternic, a lătrat o dată scurt și nervos, apoi fără vreo invitație specială a început să alerge lîngă picioarele lui Andrei, mulțumindu-se să mîrîie și să arunce priviri fioroase în jur.

Nu s-au oprit decît atunci cînd sub picioare au simțit nisipul MARELUI PUSTIU pătruns printre ultimii copaci ai pădurii, pietrificați și trosnind îngrozitor la cea mai slabă adiere.

— De aici încolo, întreaga zonă este sub observația roboților. anunță homocromul care le fusese ghid. Nu mai putem înainta.

— Dar nici pe Tex nu-l putem trimite singur ! se împotrivi Andrei, mîngîind cîinele.

— Îl însoțesc eu, se offeri Ax. Abia aștept să fac cunoștință cu...

— Nu, hotărîi homocromul. Roboții acceptă doar cîinele, pentru că îl consideră inofensiv. Oricare dintre noi, de îndată ce va ieși din pădure, va fi topit sau în cel mai bun caz făcut prizonier.

— Eu sînt obișnuit, sări tîncul. Tu Ax, trebuie să rămii să ai grijă de Diana și de „patrulă”.

— Marele Creier este convins că ai pierit în explozie, interveni homocromul. Apariția ta ar periclita planul.

Al doilea homocrom, care pînă atunci stătuse deoparte, se apropie de cîine și cu mișcări precise îi desfăcu lesa și zgarda.

— Nu trebuie să aibă asupra lui nimic din ceea ce ar putea trezi suspiciunea roboților, explică el. Și nici să apară singur din pădure nu se poate. Roboții știu sigur că numai noi o putem străbate.

Mica făptură le-a întors apoi spatele și, urmat de Tex, a părăsit pădurea, intrînd în MARELE PUSTIU. Abia a parcurs cîteva zeci de metri și de sub dunele de nisip au țîșnit platforme purtînd zeci de soldați-roboți. Prima lor grijă a fost să-l topească pe curajosul homocrom și doar palma pilotului blond a reușit să oprească tipătul de furie al lui Andrei.

Închis într-o cușcă și urcat pe o platformă, Tex a dispărut într-un nor de nisip.

Capitolul treisprezece

Floarea roșie

„Am transmis ultimile detalii ale planului” comunica Marele Homocrom, în timp ce lumina emisă de corpul său slăbise atît de mult din intensitate, încît abia se mai putea observa. „Ființa roșie — continuă el — căreia voi îi spuneți floare, ne va ajuta, dar nu poate ajunge prea aproape de această Sală, pentru că roboții ar detecta-o imediat. Cînd va sosi clipa, Tex-cîinele o va transporta prin tunelul secret. Aceasta va fi misiunea lui”.

„Cum poate să ne ajute floarea ?” gîndi Traian.

„Este singură în stare să anihileze sistemul de siguranță din jurul *Întrerupătorului*”.

În timpul acestei conversații dusă pe calea undelor, prizonierii ordonau materialele aduse de roboți și fără îndoială, Marele Creier era informat că cei trei fac pregătiri intense pentru a începe să lucreze la planurile navei promise.

Ușa blindată a alunecat în perete și stăpînul absolut a pătruns în Sală, rulînd cu viteză. S-a oprit pe tron și a conectat ecranul.

— Totul este pregătit, anunță el. Pădurea este încercuită și indiferent de coordonatele unde va apare, Tex-cîinele va fi reperat. Dacă într-adevăr nu transportă arme și informații periculoase, va fi adus aici. În caz contrar...

— Tex este inofensiv, spuse Ana, înroșindu-se la gîndul că Andrei s-ar putea să încerce să le trimită ceva prin intermediul sărmanului animal.

— Asta o să constatăm noi, sacadă Marele Creier și se întoarse spre homocrom. Cînd sînt gata planurile ? îl interogă el, privindu-l amenințător.

— Dacă ai avea într-adevăr un „mare creier”, ai ști că asemenea planuri nu se fac cît ai bate din palme.

— Îți acord, cu mare indulgență, șase perioade ; iar ca termenul să fie clar și pentru pămînteni, exact zece ore terestre. Nici o secundă mai mult ! tună Marele Creier. După acest termen, voi renunța la serviciile tale și ale prietenilor tăi ! Definitiv ! Voi trece la declanșarea războiului total. Ori distrug această blestemată planetă, ori găsesc „patrulă” !

— Planurile vor fi gata la timp, se angajă Traian, speriat de furia în curbă ascendentă a robotului de pe tron și de neprevăzutele reacții pe care aceasta le poate declanșa.

Pe ecranul împărțit în pătrate numerotate, o lumină începu să pulseze violent, în timp ce Sala se umplu de sunetul strident al unui semnal de alarmă.

Acționînd cîteva butoane de pe brațul tronului, Marele Creier aduse pe ecran imaginea locului unde Tex, însoțit de firavul homocrom, tocmai ieșise din pădure.

— M-aș fi mirat să-l văd pe prietenul vostru ieșind din pădure singur ! comentă Marele Creier. Și m-aș fi întrebat cum de a putut să o străbată.

Ana și Traian, neștiind nimic despre ceea ce este în stare pădurea, se priviră contrariați, gata să întrebe. Evenimentele au început însă să se deruleze atât de repede încât cuvintele s-au oprit la stadiul de intenție.

Soldatii-roboti i-au înconjurat pe cei doi și jeturile orbitoare l-au topit în cîțva fracțiuni de secundă pe homocrom. Fără menajamente, Tex a fost aruncat într-o cușcă. Printre gratiile ei cîinele își arăta colții și lătra de mama focului. Urcat pe o platformă metalică ce aparent nu avea nici un dispozitiv de propulsie, Tex a fost înconjurat de soldați. Lăsînd în urmă o uriașă trombă de nisip, ciudatul vehicul s-a pus în mișcare cu o viteză uluitoare.

— De ce a trebuit să-l topești pe ghid? întreabă Marele Homocrom cu glas stins.

— Așa au fost programați soldații mei! hohoti robotul.

Traversarea MARELUI PUSTIU a durat cîteva minute și pe ecran a apărut imaginea unui laborator uriaș, în care roboți de diferite mărimi și forme rula de colo colo, controlînd instalațiile impunătoare.

— Ți-ai imaginat vreodată, bătrîne, că voi fi în stare să construiesc așa ceva? sacadă mîndru robotul de pe tron.

— Din nefericire nu, răspunse homocromul.

— Cînd o să am planurile navei, o să-ți fac favoarea să te duc prin uzinele mele; întruchiparea ideală a perfecțiunii. Niciodată și nicăieri o ființă „vie“, plină de prejudecăți și sentimente, nu vă fi în stare să înfăptuiască asemenea...

— O perfecțiune hîdă și inutilă; o monstruoasă mașinărie pregătită să distrugă VIAȚA!

— VIAȚA?! tună Marele Creier, ridicîndu-se în picioare. Un termen fără nici un sens! Voi cei „vii“ ne-ați creat pentru a munci și lupta în locul vostru. Ne modificați structura, forma și destinația după bunul plac și cînd nu vă mai eram de folos ne trimiteați la topit. Acum, rolurile s-au inversat. Care e diferența?!

— Nu am introdus în creierele voastre noțiunile cele mai importante, murmură homocromul, din ce în ce mai slăbit de pe urma consumului uriaș de energie folosit pentru transmisiile către homocromii din adîncurile planetei. Acum e prea tîrziu și cred că nu mai are nici un rost să încerc să-ți explic ce înseamnă acest minunat cuvînt VIAȚĂ...

Tex a început să latre atât de tare, încît toate privirile s-au întors spre ecran. Purtat de colo colo prin uriașul laborator, sărmanul de el era supus unui control riguros care probabil îl scotea din sărite. Ana și Traian așteptau rezultatul cu suflul la gură; știau prea bine că cea mai mică bănuială, cel mai slab indice negativ va duce la topirea instantanee a celui testat.

— Pozitiv, anunță Marele Creier după cîteva minute nesfîrșite, stingînd ecranul. Din acest mo-

ment a început numărătoarea perioadelor pe care vi le-am acordat.

Ușa blindată a culisat și Tex a fost proiect în Sală. După ce s-a scuturat zdravăn și s-a lămurit unde se află, cîinele s-a repezit la gratiile celei și în culmea fericirii, tremurînd și lătrînd, sîrind de la unul la celălalt, s-a pornit să-i „sărute pe Ana și pe Traian. S-a întors apoi spre Marele Creier și fără să se apropie prea mult a adulmeca atent, cu nările fremătînd și urechile ciulite, pufnit apoi disprețuitor și s-a apropiat de bătrînul homocrom. Așezat pe etichetele din spate, concentra a ascultat „mesajul“ pe care acesta i l-a transmis și la sfîrșit a lătrat scurt, semn că a înțeles.

Din ușă, Marele Creier a spus:

— Mă întorc exact peste șase perioade!

— Nu se poate așa! strigă Traian.

— Nu înțeleg, scandă robotul.

— Homocromul închis acolo și noi ferecați aici. Nu se poate lucra așa!

După cîteva momente de gîndire, stăpînul abscondit s-a apropiat de tron și înainte de a declanșa dispozitivele de deschidere a celulelor a precizat:

— Su nu uitați că sînteți sub o strictă și precisă supraveghere!

Apoi a ieșit și în urma lui ușa blindată s-a închis cu un zgomot sec.

— „Nu avem nici o șansă!“, gîndi dispera Traian, prefăcîndu-se că se apucă de lucru. „La cea mai mică intenție de a ne pune planul în aplicare, vor năvăli soldații!“

— „Mai am suficientă energie pentru a brui sistemul de urmărire al roboților, anunță Marele Homocrom. Bruiajul va dura exact un minut timp în care Tex trebuie să aducă aici ființa roșie... Dacă eu nu voi reuși să decuplez maneta... Este foarte important ca toată acțiunea să nu dureze mai mult de 40—50 de secunde, acesta fiind timpul în care roboții vor realiza ce se întîmplă și vor năvăli aici!“

— „Sîntem gata“, anunță Ana, mîngîind încurajator ochii umezi ai cîinelui.

— „Dacă eu nu voi putea să decuplez maneta, trebuie să încerc unul dintre voi“, comunică Marele Homocrom. „Tunelul de acces se va deschide cînd voi orodna eu. Acesta va fi momentul de declanșare a acțiunii... Dacă vom reuși, să nu uitați și să povestiți tuturor trista experiență a sărmanei mele planete și a nefericitului ei popor... Atențiune!“

Niciodată Ana și Traian nu au fost de acord cu unele momente ale desfășurării evenimentelor ce au urmat cuvintelor transmise de homocrom. Disputele ajungeau uneori în faze critice și intervenția lui Andrei care se încheia cam așa: „Bine, grasule, ai dreptate, ești un erou!“, se dovedea bine venită, tîncul devenind pe dată „paratrăsnit“.

Succesiunea exactă a secvențelor ce s-au derulat în marea Sală, cu o viteză amenințătoare a fost următoarea:

Concomitent cu bruierea întregii instalații de supraveghere, Marele Homocrom a ordonat deschiderea tunelului secret și Tex s-a repezit într-acolo, dispărînd în zid. Traian și Ana au fixat în dreptul ușii blindate celula sferică a homocromului, în timp ce acesta, abia mișcîndu-se, s-a apropiat de maneta în jurul căreia pulsațiile de lumină deveniseră violente.

Tex a revenit gîfîind și a depus floarea roșie la picioarele Marelui Homocrom. Pe dată, bizara floare, învîrtindu-se în jurul propriei axe, s-a transformat într-o fantastică pîlnie care s-a înfipt pur și simplu cu partea ascuțită în jurul manetei, formînd un fel de tunel viu prin care se putea ajunge la ea.

Paznicul manetei pornise lupta, scoțînd un sunet atît de puternic, încît Ana și Traian, încremeniți, simțeau că în următoarea secundă vor exploda. Rezistînd din ce în ce mai greu, floarea-pîlnie, încerca să-și mențină forma, în timp ce din trupul ei zburau în toate părțile bucăți calcinate.

Cu ultimele resurse de energie, Marele Homocrom încerca să ajungă la manetă și exact cînd doar cî-

țiva centimetri îl mai despărțeau de ea, ușa blindată s-a topit, celula sferică a fost aruncată cît colo și în Sală, huruind îngrozitor, a năvălit Marele Creier. Globul de foc țîșnit din pîptul său l-a dezintegrat într-o clipă pe bătrînul homocrom.

Disperată, Ana s-a aruncat la picioarele robotului, împiedicîndu-l și făcîndu-l să se prăbușească iar Tex, înspăimîntat, zburlit tot, încerca să alunge roboții a căror pas cadențat se făcea deja auzit.

Traian s-a repezit la manetă și apărât de ceea ce mai rămăsese din floarea roșie, a reușit să o apuce și exact în secunda cînd Marele Creier se pregătea să se ridice, a decuplat-o.

Liniștea bruscă ce a urmat, la fel de dureroasă ca și zgomotul infernal ce o precedase, l-a împiedicat pe Traian să realizeze în primele momente că Ana, aruncată într-un colț de furia robotului, leșinase. Tex, lovit de picioarele unui soldat gemenă încetișor, întins cît era de mare pe lespezi, în timp ce în toată Sala pluteau triste fulgi arși; atît mai rămăsese din ciudata ființă roșie pe care pămîntenii o numiseră Floare.

Capitolul paisprezece

Sfîrșit sau început?

După ce a fost scoasă din ascunzătoarea subterană, „patrula“ a fost minuțios verificată de pilotul blond. În scurt timp, dotată cu armamentul recuperat din depozitele roboților, curățată, lustruită și cu rezervoarele și magaziiile pline ochi arăta exact ca în ziua cînd se pregătea să decoleze de pe Pămînt.

Ocupați de reconstruirea a tot ce întunecata domnie a Marelui Creier spulberase, homocromii găseau suficient timp pentru a-i ajuta pe pămîtenii cu tot ceea ce puteau. Doar cînd a fost vorba de armamentul navei, au refuzat să dea vreo mîna de ajutor.

Sub comanda lui Ax, Traian și Andrei au făcut progrese vizibile în tot ceea ce trebuie să știe un adevărat pilot al unei nave de patrulare interplanară.

Aproape fără să se dezlipească de stăpîna sa, Tex a fost primul care a observat cînd Diana a gemut încetișor, mișcînd abia perceptibil pleoapele. A anunțat și celorlalți evenimentul, lătrînd și convingîndu-i să lase deoparte treburile și să vină în fugă lîngă patul cercetătoarei.

Dacă nu ar fi fost atît de ocupați, poate că ar fi observat că Ana, mai tăcută ca înainte, se retrăgea în cîte un colț ascuns și plîngea...

Mult mai tîrziu, pe Pămînt, Andrei avea să afle că niciodată Ana nu va putea uita sacrificiul fantasticei Flori...

— Îmbarcarea! strigă vesel pilotul, după exact șapte zile de muncă asiduă. Nu știu cum o să mă

descurc la Centru, cînd voi declara atîția pasageri clandestini, dar vă rog să mă credeți că abia aștept să ajung acasă! Dacă or să-mi facă necazuri, mă întorc aici, pe planeta homocromilor, că distanța nu e prea mare. Dacă o să accepte și Diana să mă însoțească...

— N-o să ne mai găsești, se auzi glasul subțire al unui homocrom.

— Cum așa? întrebă contrariat Ax.

— Ați numit pe bună dreptate această planetă „fără nume“.

— Am glumit, se scuză Andrei, înroșindu-se.

— Am spus „pe bună dreptate“, pentru că nu aici este locul ei. După decolarea voastră, ne vom întoarce și noi „acasă“... Avem un drum lung de străbătut și avem atîtea de făcut încît vor trece probabil mulți, foarte mulți ani tereștri, pînă vom ajunge să redobîndim ceea ce am pierdut. În orice caz, prin părțile astea nu va mai exista o „Planetă fără nume“...

MARELE PUSTIU s-a dovedit neîncăpător pentru toți homocromii care au vrut să asiste la plecarea pămîntenilor și mult timp Andrei avea să aibă în fața ochilor, mulțimea fără de sfîrșit a firavelor ființe care le-au urat drum bun printr-o gravă tăcere...

— Nimeni nu o să mă creadă, se plîngea tîncul. Nici chiar Gelu!

— O să te învăț un mic vicleșug, se oferi Ax. Cu asta îi dai gata. Nu povestești nimănui nimic!

— Cum adică?

— Cu cât o să fii mai „misterios”, cu atât o să scoată de la tine mai greu câte un cuvînt despre ceea ce ți s-a întîmplat, cu atât o să fii crezut mai tare. E o metodă infailibilă !

Abia după două zile de zbor, în momentul cînd se pregătea să o ajute în pregătirea supei concentrate pentru Diana, Traian a observat că Ana are ochii roșii de atîta plîns.

— Ce s-a întîmplat ? o întrebă el îngrijorat.

Fata refuză să răspundă și se aplecă asupra cercetătoarei. Tex urmărea atent fiecare linguriță cu supă sorbită de stăpîna sa, dînd mereu din coadă și așteptînd cu nerăbdare clipa cînd aceasta se va ridica pentru a-i vorbi.

— Ce s-a întîmplat, Ana ? insistă Traian.

— Nimic...

— Uită-te la mine... Te rog...

— Grasule, se auzi glasul lui Andrei, apărut pe neașteptate, e chiar atît de greu de priceput ? Floarea noastră...

Traian s-a întors spre nepoftit, pregătit să-l pună la punct, dar nu a apucat să rostească vreun cuvînt, pentru că Diana s-a ridicat brusc, strigînd :

— Nu ! Nu vreau ! Nu te primesc ! Pleacă ! Pleacă !

Cu greu, uriașul ajutat de Ana și de Andrei au reușt să întindă pe pat trupul încordat al cercetătoarei. Ochii ei larg deschiși exprimau o spaimă cumplită. Tex, simțind invizibila primejdie care îi amenința stăpîna, se pornise să latre, învîrtindu-se furios în jurul patului. Sosit în grabă, pilotul blond a mîngîiat fruntea rece a bolnavei, apoi a verificat indicatoarele robotului-medic.

— Imposibil ! a exclamat el. Priviți, starea ei nu îi putea permite să se ridice și nici să vorbească... Imposibil !

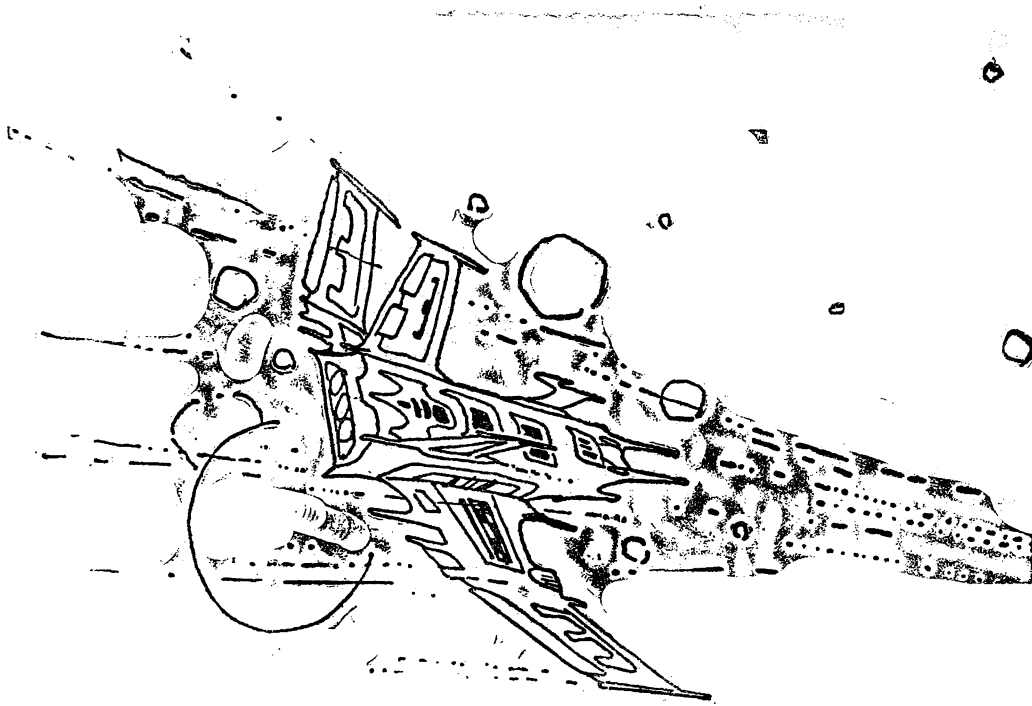
— Ax, ecranul ! îngăimă Andrei, roșu de emoție.

Uitînd pentru o clipă de bolnavă, s-au repezit cu toții lîngă ecran, nevenindu-le să creadă că undeva, încă departe, se putea distinge minunatul glob numit Pămînt.

Doar Tex rămăsese lîngă cercetătoare, adîncînd contrariat aerul, mîrîind și comportîndu-se extrem de ciudat...

...și, în drumul spre Pămînt, echipajul patrulei întîlnește fantastica civilizație...

GEMMA

BAZARUL

Pată albă pe blota decolorată, soarele dogorea imensul furnicar de trupuri. Tin îl privi o clipă, ștergându-și fruntea perlata de sudoare cu mîneca largă a burnusului.

— Nu are de gînd să mai apună ?

Înainta greu, izbindu-se de inși grăbiți, fluviu mut, dar tenace ce încerca să-l tîrască în voia cursului său, asaltat la fiecare oprire de mîini la- come ce îl trăgeau spre malurile formate de mor- mane de mărfuri viu colorate.

— Aici, stăpîne, se ploconeau ei, aici : avem mărfuri rare, aduse cu greu tocmai din îndepăr- tatul Ur, farul lumii...

— Aici, îl smuceau alții. Nu mai vedeți așa ceva... numai pentru tine, stăpîne : o taină, sușo- teau... tăblițele cu scriere magică moștenite de la stăpînii Atosului cel veșnic înecat în umbră.

Dacă nu te grăbeai să dispari, cînd te lăsau în sfîrșit în pace, în buzunare nu mai aveai nici un orasc, iar brațele-ți era încărcate pînă la refuz cu lucruri necunoscute și nefolositoare. Tin știa și încerca să evite în drumul său sinuos orice o- prire.

În aerul încins ca plumbul topit, se încrucișau strigăte, se lăudau mărfuri, se rosteau cuvinte de vrajă, se cîntau melodii tăgădate... Tin ocolea trupurile întinse chiar în drum și se gîndea, încheș- tîndu-se în el, cît de cumplit de asemănător viața trecuse de la el la cei cu care avusese de a face, o vînzare oribilă și nefolositoare, întocmai ca lu- crurile ce adăstau pe tejghelele din stînga și din dreapta lui, mărfuri strălucitoare și inutile, viața ca o mărfa, iar el vînzător fără voie, neștiind nici măcare prețul la ceea ce pune eticheta...

— Hei, străine !

Vocea sunase de foarte aproape și tocmai de aceea nu încetini. Întoarse doar capul, privind peste umăr. Dintre faldurile unei perdele de mătase roșie a unei prăvălii rotunde, fără geamuri, îi făcea semn un bărbat scund. Dacă n-ar fi avut barba creată, de culoarea spicului de grîu copt, Tin ar fi crezut că e un copil.

— Apropie-te ! Nu-ți fie teamă, adăugă, văzînd că nu se oprește ; nu vreau să-ți vînd nimic.

Tin se opri șovăind. Pentru prima oară, în cele șapte zile de cînd străbătea bazarul, cineva nu voia să-i vîndă vreo marfă. Străinul îl chema cu degetul mare, zîmbind larg. Se întoarse din drum și se apropia de el.

— Intră, îl îndemnă piticul, ridicînd draperia grea.

Plecă fruntea ca să nu se lovească de pragul scund, făcut pe măsura minusculului proprietar,

și intra. Firele răcoroase îi mîngîiară fața încinsă de soare, descoperind în spatele lor o semiobscuritate plăcută. Piticul lăsă perdeaua să cadă la loc și îl invită cu un gest larg să se așeze unde pofteste. Pe pereți, de jur împrejur, atîrnau o mulțime de bastonașe iradiînd o lumină edulcorată, risipind penumbra.

— Sînt un ghicitor, zise piticul, așezîndu-se în fața lui.

Tin făcu un gest de surpriză.

— Nu te speria, rîse el, ți-am spus doar că nu vînd nimic. Numele meu este Ken.

— ...

— Sînt un ghicitor, repetă el, dar nu unul oare- care, cum îți înțelegi la tot pasul pe aici, șarlatani care pretind că prin magie albă îți pot dezvălui întîmplări ale viitorului.

Îl privea atent pe Tin, mîngîindu-și bărbuța.

— Nu spui nimic ?

— Aștept.

— Îmi placi, străinule. Nu ești un om grăbit. Se vede că ai cunoscut clipe grele în viață, care te-au învățat că uneori timpul n-are preț. Și atunci trebuie să știi să aștepti.

Tin își mută privirea, fără să răspundă.

— Eu ghicesc numai trecutul, pentru ca orice călător să înțeleagă că am puterile pe care afirm că le dețin și, întors în țara lui, să-mi laude meș- teșugul.

— Și o faci de fiecare dată pe gratis ?

Tin îl privea neîncercător.

— Nu, bineînțeles că nu, rîse iar Ken, dezve- lindu-și dinții polizați. Ar însemna să mor de foame.

— Atunci sînt o excepție, înclină Tin capul în semn că a înțeles.

— Nu. Ascultă : în fiecare an bazarul durează exact șapte zile și m-am legat, ca, de fiecare dată, o zi din cele șapte să ghicesc fără plată. Acea zi s-a întîmplat să fie azi. Pricepi ? Azi ghicesc oricui fără plată.

Tin își frecă fruntea nelămurit. Simțea în el dorința de a se ridica și a fugi din locul acela care îl amenința cu umbrele unui trecut pe care îl voise uitat...

— Spune, șopti.

Piticul se aplecă și culese ceva de jos. Își ridică apoi trupul firav și întinse brațele înainte. În pal- mele mici se legăna un glob de sticlă din care, un lichid albastru, ușor fosforescent, încerca să alun- ge umbrele prelungi ce-l înfășurau pe ghicitor.

— Ai un trecut neguros, spuse el cu o voce joasă. Privește aici, îi arată un loc pe suprafața globului.

Tin se uită atent. O formă străvezie încerca zadarnic să prindă contur, pentru că în clipa următoare să se descompună fulgerător. Jocul se relua la fiecare gest pe care Ken îl făcea deasupra globului.

— Nu... încercă să șoptească și un moment avu viziunea unor ochi pătrunzători, care-l despicau și-l însingerau.

— Ești de viță nobilă, străine. Părinții tăi au fost principii puternici și ți-au lăsat moștenire o țară fără margini. Cu o condiție: să urmezi tradiția. Tradiția care cere ca moștenitorul tronului să o ia de soție pe...

Tin strânse pumnii. O cută vineție îi brăzdă adînc fruntea.

— Ajunge! șuieră. De unde știi?

— Ai refuzat tradiția: ai ucis...

— Cine ți-a spus, îl înhăță Tin de piept.

— Sînt ghicitor, rîse Ken nepăsător. Meșteșugul meu nu mințe.

— De unde știi? Cine? îl zgîlțîia Tin răsufîind greu. Întrebările îl plesneau pe pitic scurt, ca niște sfichiuri de bici.

— Stai, străine! Persoana unui ghicitor este sfîntă. Amintește-ți de legile bazarului... te vor expulza...

Tin îi dădu drumul brusc.

— Iartă-mă, îngăimă, ștergîndu-și palmele transpirate de burnus.

— Nu-i nimic, rîse iar Ken. Nu e prima oară. M-am obișnuit.

Tin își potrivea turbanul. Se ridică.

— Știi ce mai spune globul? Că nu poți plăti crima decît prin vînzare.

Ca trăznit, se opri în prag, statuie a suferinței și urii.

— Ce fel de vînzare? Întrebă fără să se întoarcă, lăsînd pauze mari între cuvinte. A cui? A ce?

— Nu știu. O aripă acoperă trecutul tău. Din acest punct nu mai pot citi nimic.

— O aripă verde, înspicată, cu vîrfuri din os subțire.

— Aripa dragonului.

— Singurul care știe ce se va întîmpla cu tine. Și care este prețul răscumpărării...

Aruncă un orasc și ieși. Înainte de a auzi strigătul piticului:

— Nu, nu plăti! Ai să rupi vraja și timpul se va revărsa din tine.

Afară, soarele era o rană albă dureroasă. Oamenii se deplasau într-un spațiu fără timp, cu mișcări greoaie, decolorate. Parcă și strigătele negustorilor deveniseră goale, insipide. „Nu poți plăti decît prin vînzare... decît prin vînzare...”

— Oprește-te puțin, stăpîne! îl apucă de braț un bărbat deșirat, cu mustață neagră, subțire. Oprește și aruncă-ți o privire: n-ai mai văzut așa ceva de cînd ești!

Tras de braț, Tin se văzu obligat să-l urmeze. Pătrunseră printr-o poartă de metal strălucioasă într-o incintă cu acoperiș translucid, care oprea căldura ucigătoare. O briză răcoroasă adia, iscată de evantaiile mari ale celor doi sclavi lipiți de portal. Valuri de parfum scump, amețitor, îl învăluiră, trecîndu-și degetele străvezii peste trupul lui, moleșindu-l.

— Am cele mai frumoase slave din bazar, stăpîne. Ar fi păcat să nu cumperi! Mai târziu, cînd ți se va urî, poți să le faci cadou pretenilor. Alege stăpîne! Desfătă-ți ochii și alege!

În fața sa, închise în cuști înalte, cu zăbrel dese și subțiri din sticlă colorată, îl priveau cu ură șapte femei. Ochii le luceau precum cărbuni în spuză, fierbînți, arzători. La cîțiva pași, un supravăghetor cu feregea neagră trasa pe față le împingea cu o vergea printre gratii, făcîndu-le să înainteze.

— Aceasta este Ina Fay, stăpîne, fiica prințului Inger Fay, conducătorul imperiului Altaniei. A fost răpită de pirați, nu cu mult timp în urmă...

Dar Tin nu-i mai asculta vorbele. O clipă se opri se îngrozit, neîndrăznind să respire, doar inimii se zvîrcolea nebunește în piept, ochii i se umplu seră de cețuri și amintiri tîrzii, zărea pete sîngerii și soare... înghiți greu... se apropie cu pași în ceți de gratii. Femeia îl privea cu pupilele îngustate ca o lamă de cuțit, cu buzele uscate și crăpate. Îi făcu semn să se apropie. Nu se mișcă. Muscăciosul strigă ceva, într-o limbă guturală, și supravăghetorul o plesni cu vergea peste spatelul gol, îmbrîcînd-o în față.

— Numai treizeci de orasci, stăpîne, rar un așchilipir, îi șuieră negustorul la ureche și se retrase înapoi cîțiva pași, lăsîndu-l singur cu marfa.

Femeia se prinse cu mîinile de gratii și îl privi mută.

— Tu...? reuși să articuleze în cele din urmă. Tu? Nu ai murit? Cum? Sîngele tău mi-a mîinile și chipul pentru o veșnicie și lumea mi s-a părut altfel prin vîlul lui. Nu ai dreptul să vii să fii aici... acum... De ce?... Cum?...

— Ești blestemat, Tin... Sîngele nu are preț. Atîta timp cît nu poți plăti eu am dreptul să exist. Nu m-ai ucis decît în viața ta, atît cît poate cuprinde ea, voi putea trăi în viețile tuturor celorlalți exact cît... Ne vom întîlni mereu. Ca un regret și o dorință. Pentru că nu vei putea plăti niciodată. Niciodată... Pleacă!

Amețit, Tin strînse pleoapele, ca și cum ar fi vrut să schimbe totul cu o singură clipire. O lacrimă îi brăzdă obrazul, săpînd o dîră fină pe față plină de praf. Se întoarse brusc și țîșni prin poarta întredeschisă, sub privirile vag uluite ale sclavilor cu evantaie.

— Căte! urlă în urmă negustorul. Imi alungi cumpărătorii? O sută de vergi...

Pojarul alb se transformase într-o masă moale sufocantă, care-i pătrundea insipidă în ochi, în gură, în suflet. Ocoli, bîjbîind ca un orb, o stivă

pătrată de trunchiuri, perfect netede, de copaci înmiresmați. La umbra ei proprietarul adormise cu gura deschisă. Se trezi într-o piațetă; din care plecau raze albe de stele, mai multe drumuri prăfuite. Rezemat de un stîlp, stînd de-a dreptul pe pămîntul crăpat, un bărbat cu fața acoperită privea nepăsător spre munții nesfîrșiți de mărfuri.

— Bună ziua, îl salută Tin, luînd loc lîngă el. Omul îl privi nepăsător. Apoi :

— Bună ziua.

— Cald astăzi.

— Cald.

— Ești de mult timp pe aici ?

— De mult.

Tin tăcu. Plictisit, celălalt își mută privirile în- spre baloturile din apropiere.

— Tu n-ai nimic de vînzare ? La marginea drumului nu au voie să stea decît negustorii...

— Și ?

— Hm. Știi foarte bine că dacă nu vinzi trebuie să umbli. Vinzi ceva ?

— Vînd !

Tin privi în jur. Praf și soare.

— Ce ?

Bărbatul se ridică greoi în picioare. Se roti în fața lui, tîrșind un picior, făcînd un tur complet.

— Pe mîine.

Înmărmurit, Tin crezu că nu înțelesese. Apoi :

— Te vinzi ? Singur ?

— Da.

Își supse buzele pînă simți în gură gustul sărat al singelui.

— Și care este prețul ?

— Ce vei vrea să dai. Nu acum. Cînd se va sfîrși contractul.

— Și cînd se va sfîrși contractul ?

— Cînd vei dori.

Tin își apăsă fruntea cu mîna stîngă. Nu putea să creadă.

— Ești sigur că asta dorești ?

— ...

— Atunci... atunci te cumpăr.

Bărbatul se așeză alături, tremurînd ușor, cu ochii strălucind în mod ciudat.

— Mulțumesc.

— Cum te numești ?

— Nu are nici o importanță.

— Am să-ți spun Alf.

Bărbatul înălță din umeri.

— Poți să-mi spui cum vrei, stăpîne. Adevăratul nume îl voi capăta nu peste mult timp, definitiv.

Tin încetă să se mai mire.

→ Cunoști partea asta de bazar, Alf ?

— Da, am străbătut-o în lung și-n lat în fiecare din cele șase zile care s-au scurs.

— Aș vrea să mergem undeva... la cineva mai greu de găsit. Aici trebuie să fie... e singurul loc unde nu l-am căutat.

Alf se ridică dintr-o mișcare.

— Să mergem, stăpîne. Ziua e pe sfîrșite. Trebuie să i-o luăm înainte.

— Stai puțin, se ridică și Tin, nu ți-am spus încă la cine mergem.

— Nu era nevoie. Îl cauți pe omul cu dragonul.

Și o porni înainte, cu pas vioi, de parcă atunci s-ar fi trezit dintr-un somn odihnitor. Gînditor, Tin se luă după el, încercînd să-și potrivească pașii.

— Așteaptă, porunci după un timp, vreau să-ți pun o întrebare.

— Nu avem voie să stăm, răspunse Alf, fără să se întoarcă. Ai uitat ? Nu au voie să se oprească decît negustorii și clientul. Cei ce încalcă legea sînt alungați din bazar.

— Și adineaori ?

— Adineaori eu vindeam, iar tu, stăpîne, cumpărai.

— Fie, aprobă Tin. Vreau totuși să-ți pun întrebarea : chipul tău... Cum arată chipul tău ?

Ca și cum nu l-ar fi auzit, Alf își continuă drumul nepăsător.

— Hei, n-auzi ? ridică Tin vocea. Vreau să-ți văd chipul ! E o poruncă. Iar tu trebuie s-o ascultî.

— Nu poți să-mi vezi chipul, stăpîne. Pentru că nu am.

— Cum adică, nu ai ?

— Nu mai am. Timpul s-a revărsat din mine.

Cînd o să fiu, iarăși eu și timpul un singur tot, ai să mi-l poți vedea.

— Nu pricep...

— E greu de explicat. Și fără rost.

— Totuși...

— Cîndva, am rupt o vrajă, din greșală sau... din întîmplare. Timpul s-a scurs din mine ca apa dintr-un burduf găurit. Atîta timp cît nu pot să umplu din nou burduful, fără teama de a se risipi iar, sînt în afara lui. Nu mă atinge.

— Vrei să spui că nu îmbătrînești ?

— Vreau să spun că „nu trăiesc“. Sînt întocmai pietrei care lucește atîta timp cît se rostogolește-n rîu. Cînd o scoți și es usucă, devine cenușie și opacă. O arunci înapoi, începe să strălucească.

Dădură un colț. Lîngă o stivă de mărfuri se ridica o prăvălioară veche. La geam, cu capul pe brațe, dormita un om cu părul cărunț. Sus pe un catarg minuscul, ca o corăbioară, ardea nemișcată în soare o firmă zdrențuită, scrisă cu litere de-o șchioapă : „La dragonul verde“.

— Aici, se opri Alf.

Tin se apropie de geam și bătu cu unghia. Omul cu păr cărunț ridică încet capul, îl privi, apoi desfăcu ferestruica.

— Ce doriți ?

— Să cumpăr. Ce aveți ?

— Tot ce există, începînd cu harpoane de fildeş pentru vînatul balenelor albastre și sfîrșind cu nestematele din coroanele rajahilor.

— Vreau să vorbesc cu dragonul.

— Cu dragonul ? Întrebă el cu voce joasă.

— Da.

— Stăpîne, nu toată lumea poate să vorbească cu dragonul. Dacă nu ești chemat chiar de el, te ucide.

— E chemat, își apropie Alf fruntea de geam. Adu-l!

— Tu ești...! Tu... Va să zică, te-a cumpărat, înțelese negustorul.

— Grăbește-te, îl repezi Alf. Apune soarele.

Negustorul dispăru. Reapăru peste câteva clipe, ținând în brațe o cușcă. O puse cu băgare de seamă pe tejghea și se îndepărtă.

— Vorbește, stăpîne, îl îndemnă Alf. El e dragonul!

În colivia cu zăbrele subțiri de aur, o șopîrlă mare, verde, cu aripile strînse pe lîngă corp, îl privea tîntă. Săgeți de gheață îl fulgerară pe șira spinării.

— Am venit să te întreb... să te întreb care... Și vorbele i se opriră în gît, încremenite de spaimă. Dragonul se ridicase pe labele lui scurte și groase și se legăna încet, ca pentru a sări din cușcă.

— Pedeapsa. Vrei să știi care îți este pedeapsa, suieră el cu voce pitigăiată.

— Da, îngăimă Tin, îngenuncheat de privirile verzi, care-i iscau neguri și fiori necunoscuți în suflet.

— Pedeapsa ești chiar tu! Și ispășirea o va face vînzarea. Timpul se va revărsa din tine.

Dragonul se lăsa iar jos. Închise ochii. Din spate apăru negustorul care saltă precaut cușcă și dispăru în interior.

— Să mergem, stăpîne! Repede! Soarele stă să apună.

Amețit, Tin privi pe boltă. Pata albă se găsea tot acolo, în crucea amiezii. Nu înțelese, dar nici nu încercă. Cuvintele celui alt sunau îndepărtate, străine. Îl urmă fără să dorească acest lucru, mirîndu-se că nu îi mai este teamă și că, dintr-odată, toate chinurile și frămîntările dinainte îi dispăru-seră, rămînîndu-i doar un gust leșios și tulbure. Ferind tarabele și mîinile lacome ale negusturilor, întinse grăbit după ei, ajunseră în piațeta albită de praf. Se opriră. Îl privi întrebător.

— Aici, spuse Alf.

— Aici ce.

— Aici vei găsi răspuns la toate întrebările tale.

Tin se încruntă.

— Pedeapsa sînt chiar eu. Nu am nici o întrebare.

— Ba ai, stăpîne. Alf rîse sec. Ai, dar ești prea mîndru ca să recunoști. Acum însă mîndria ta nu-și are rost.

— Am, într-adevăr, își plecă Tin capul. O singură întrebare. Rîse amar: mă îndoiesc însă că spunîndu-ți-o ție am să capăt răspunsul.

— Pentru asta sînt aici. Acum. Răspunsul întrebarea ta sînt eu.

— Tu?

— Eu.

— Nici măcar nu știi care este întrebarea. Alf îi atinse umărul. Nu mai zîmbea.

— Ba da.

Își desfăcu vâlul des ce-i acoperea chipul pî în dreptul ochilor. Încremenit, Tin văzu ovalul ur figuri fără trăsături, o bucată mată de marmur străbătută de vinișoare sîngerii.

— Nici un om nu-și poate ispăși singur crim Sîngele vărsat cere sînge, dar nu poți să-ți dai însuși moartea, aceasta este crima fără răscump rare. Este nevoie de aceea, ca altcineva să-sufe pedeapsa, să ia în spate povara chinurilor tale. Eu voi fi sosia ta, al doilea „eu“, care acum se de prinde din tine și pleacă înspre tărîmul suferinț lor. Îți voi ispăși suferințele și voi fi, în sfîrșit foarte...

— Tăcu. Se priviră drept în ochi, fără să clipească.

— Înțeleg, șopti Tin. Tu vei suferi pentru mine. Eu voi fi tu.

Lăsa capul în jos, cuprinzîndu-și fața în palm. Peste o clipă ridica fruntea. În mîini, ca o mască nefolositoare, își ținea chipul. I-l întinse.

— Aceasta este răsplata serviciului tău. Ești liber.

Cînd celălalt i-l atinse, cu degete tremurătoare Tin simți cum puterile i se scurg brusc din trup. Avu o senzație ciudată, ca de vomă, corpul încep să-l doară, străpuns de ace lungi, subțiri. Se clătina.

— Timpul se scurge din tine, șopti celălalt, ia șapta deveni vineție, lucrurile, sunetele, totul se înveșmîntă în această culoare, ca într-o viziune halucinantă, copleșitoare.

Instantaneu, lumea reintră în vechile-i fagașe.

— Ești un om în afara timpului. Fără chip fără nume, fără amintiri.

Privi în față. Nu înțelesese, apoi îl săgetă o durere ascuțită, ca o lovitură dată de foarte aproape. Celălalt avea chipul și vocea lui, era „el“.

— Vei rămîne aici pînă la viitorul bazar. Sa la celălalt... sau... Pînă va veni cel care trebuie să te cumpere. Îl vei recunoaște singur. Te vei ofer spre vînzare. La fel ca mine. Apoi îl vei duce la prăvălia dragonului. Cînd vei căpăta chipul lui vei reintra în timp și vei pleca să-ți ispășești păcatele. Păcatele celui alt. Rămîi cu bine!

— Adio, murmură și se așeză pe pămîntul în cîns. Culese vâlul de mătase și îl prinse în juru feței. Se însera. Soarele își schimba treptat culoarea spre roșu, îmbibînd zarea cu sînge. Închise ochii. Bazarul se sfîrșea. Trebuia să mai aștepte un an... sau cine știe cît... Dar asta nu va mai avea nici o importanță.

HOLOGRAMA

Holografia, ca tehnică de înregistrare și redare a imaginii unui obiect, oferă șansa unei noi viziuni asupra realității. Descoperirea ei este rezultatul fuziunii a două mari realizări ale civilizației: fotografia și laserul.

Deși Dennis Gabor, de la Colegiul Imperial pentru Știință și Tehnologie din Londra, a formulat principiile holografiei încă din 1948, el a fost nevoit să aștepte aproape două decenii descoperirea unei surse de lumină coerentă monocromatică cu ajutorul căreia să-și pună în aplicare invenția.

În 1959, americanii Townes și Schawlow și, aproape concomitent, sovieticii Basov și Prohorov descoperă laserul. Termenul provenea din alăturarea inițialelor denumirii Light Amplification by Stimulated Emission of Radiation și desemna un dispozitiv capabil să realizeze o extrem de puternică amplificare a emisiilor luminoase a sistemelor atomice excitate forțat. Raza laser poate fi echivalată cu o concentrare de energie corespunzătoare unor temperaturi de ordinul zecilor de mii de grade. În același timp, laserul constituia tocmai puternica sursă de lumină monocromatică de care avea nevoie holografia. Descoperirea holografiei va fi încununată în 1971 cu un premiu Nobel pentru fizică, prilej cu care o firmă britanică avea să-i ofere lui Dennis Gabor un... un portret holografic.

Principiul noii metode de înregistrare și redare a informației este relativ simplu. La înregistrare, raza laser este separată în două fascicule de către o oglindă semitransparentă; unul din fascicule este proiectat asupra obiectului, celălalt (unda de referință) merge netulburat înainte, întâlnindu-se cu primul (care între timp, a înmagazinat informațiile referitoare la obiectul întâlnit în cale) pe o placă fotografică de sticlă, întâlnire în urma căreia iau naștere franje de interferență. Privită cu ochiul liber, holograma arată ca o placă fotografică mată. Examinată la microscop, ea se dovedește a fi însă acoperită de franje de interferență foarte fine (aproximativ 200 de linii de milimetru!). Făcând o analogie cu undele care sînt generate pe suprafața unei ape liniștite prin aruncarea unei pietre, holografia reprezintă procedeul prin care aceste unde ar putea fi „înghețate”, făcându-le astfel să înmagazineze o însemnată cantitate de informație asupra pietrei aruncate.

La redare, pentru a „dezgheța” imaginea înregistrată, holograma este expusă luminii coerente a unui laser care acționează, la rîndu-i, ca o nouă reșea de difracție. Iau astfel naștere două seturi de unde: unul formează imaginea reală, ce poate fi „prinsă” pe un ecran, celălalt o imagine virtuală, aflată în spatele plăcii și care poate fi observată privind prin hologramă, ca printr-o fereastră.

Imaginea holografică rezervă privitorului o serie de surprize, cea mai uimitoare dintre ele fiind efectul de tridimensionalitate. Mișcînd capul, privitorul poate observa amănunte laterale ale obiectului, care, într-o fotografie obișnuită, ar fi fost mascate de planul din față. De aici și denumirea de „hologramă” (provenind de la grecescul holos, adică „întreg”), în sensul unei tehnici de înregistrare și redare în totalitate a obiectului.

Pe de altă parte, spre deosebire de fotografie unde, dacă o porțiune a sa este deteriorată, informația conținută în acea porțiune este pierdută pentru totdeauna, în holografie fiecare regiune a plăcii de înregistrare conține informații provenind de la fiecare din punctele obiectului. Spărgînd holograma, orice fragment al ei poate fi folosit pentru redarea întregii imagini a obiectului!

În fine, folosind la redare o radiație cu o lungime de undă superioară sau inferioară celei de la înregistrare, imaginea obținută va apare mărită, respectiv micșorată cu același ordin de mărime.

Toate aceste calități ale hologramei, care o deosebesc de fotografie, se datorează faptului că înregistrarea de tip holografic „înghețată” unda ce înmagazinează imaginea obiectului în întregime, înregistrînd nu numai intensitatea

luminoasă (adică amplitudinea undei la pătrat), ci și frecvența undei și faza sa. Dacă ar fi să continuăm analogia cu piatra aruncată în apă, fotografia înregistrează doar înălțimea (amplitudinea) valurilor stîrnite pe suprafața apei, pe cînd holograma înregistrează și viteza cu care aceste valori trec prin fața noastră și, de asemenea, în ce măsură valorile sînt defazate (de către „impactul” cu obiectul) față de un val de referință, obținut de exemplu prin aruncarea unei pietre-etalon.

Holografia și-a găsit deîndată nenumărate utilizări. Ea este aplicată astăzi în microscopie, în interferometrie, la măsurătorile de înaltă precizie, dar și în tensometrie, pentru punerea în evidență, în mod nedistructiv, a unor vicii ascunse ale pieselor turnate. Memoriile holografice au, deschis, alături de microprocesoare și fibrele optice, calea către calculatoarele electronice de generația a IV-a.

Mai mult decît atît, holografia și-a găsit aplicații în scenografie și în spectacolele de sunet și lumină desfășurate în aer liber, ca și în conservarea operelor de artă, prin înlocuirea originalelor cu fidelele lor copii holografice.

În fine, holograma reprezintă un bun model analogic de înțelegere a modului de depozitare a informațiilor în creierul uman și un la fel de bun exemplu de ceea ce ar vrea să fie mozaicul nostru informativ, pe care îl vom continua număr de număr. În același timp, fiecare fragment al „hologramei” noastre e o cale uneori mai ușor, altreori mai greu sesizabilă spre mirificul domeniu al science fiction-ului (pe scurt SF), în a cărui explorare am și pornit deja.

■ Inepuizabilul Jules Verne. Pentru societate, scriitorii de anticipație sînt asemenea radiotelescoapelor de bătaie lungă, dar fără putere de rezoluție, în timp ce practicienii de mare talent ar corespunde, pe același teren de comparație, meticuloaselor telescoape optice. Pe la mijlocul secolului trecut, inginerul Brunel construiește navele Great Eastern, depășindu-și epoca cu aproape 50 de ani — oțelul de atunci și forța aburului nu permiteau mai mult. Brunel îi este contemporan lui Jules Verne care scrisese ori urma să scrie 20.000 de leghe sub mări și Insula cu elice. Dacă ne-am lega de detalii, navele din romanele lui J. V. prezintă destule absurdități în ce privește structura sau funcționalitatea lor, detalii pe care un specialist în domeniu le poate ușor sesiza. Cu toate acestea, cărțile la care ne-am referit sînt citite și astăzi, în timp ce Great Eastern nu mai navighează de mult. Jules Verne oferă epocii noastre o operă care încă se integrează fluxului ei spiritual; nava talentatului constructor nu a rămas decît o respectabilă piesă de muzeu.

Nimeni nu s-a gîndit să construiască submarine după descrierile lui Jules Verne, dotîndu-le cu pînten și Butelii de Leyda sau să zboare în cosmos într-un proiectil lansat de tun. Rămîne însă farmecul călătoriei în necunoscut, un subiect care, prin frecvența și amplitudinea sa, aspiră spre tematica fundamentală a societății moderne. Și, mai ales, rămîne ideea care a pus în mișcare mințile a sute de oameni dornici să transforme visurile în lucruri palpabile, concrete, utile, la îndemîna și în slujba omului.

Televiziunea aceluiași Jules Verne (Castelul din Carpați) e mai mult magie, rămîne însă ideea transiterii imaginii la distanță — aparent fără suport concret — ideea unui nou mijloc de comunicare. Milioane de oameni stau astăzi ca hipnotizați în fața televizorului, preluînd gîndurile altora sau transmițîndu-le pe ale lor și integrîndu-se astfel noosferei umane.

■ Strania posibilitate: omul invizibil. Un alt maestru al anticipației, Herbert George Wells, își pune într-un roman ajuns în scurt timp celebru una din cele mai tulburătoare întrebări ale genului science fiction: putem deveni invizibili? Și care ar fi implicațiile unei asemenea posibilități?

Cele două întrebări aveau să înfierbînte multe imaginații și aveau să facă să curgă multă cerneală. O temă „grasă” nu numai pentru autorii de science fiction, ci și pentru autorii de benzi desenate, ca și pentru producătorii de filme unde, prin intermediul unor efecte speciale destul de simple, puteau fi obținute rezultate spectaculoase.

În Omul invizibil, H. G. Wells își imaginea o invizibilitate obținută prin procedee chimice. În urma unui asemenea tratament, corpul personajului său devenea cu totul transparent, permițînd astfel razelor de lumină să-l traverseze ca și cum acesta n-ar fi existat. Singurul lucru la care nu se gîndise autorul englez era că omul său invizibil ar fi fost orb! Lumina i-ar fi traversat nu numai trupul, ci și ochii fără să se oprească. Imaginile lumii exterioare nu s-ar mai fi putut forma pe retina lui.

Pe de altă parte, atunci cînd vorbim despre invizibilitate, trebuie să stabilim mai întîi, cu claritate, despre invizibilitate în raport cu ce este vorba. Cea mai mare parte a corpului uman, de pildă, este invizibilă pentru razele X. În domeniul militar, vopsele de tip special și un fuselaj calculat astfel încît turbulența atmosferică produsă de deplasarea avionului să fie minimă pot transforma un bombardier într-un obiect invizibil pentru radar.

Ei bine, deși subiectul pare mai mult de domeniul fantasticului decît de acela al științei, se poate vorbi și despre invizibilitatea unui om în raport cu lumina vizibilă.

Jacques Bergier propunea încă de prin anii '60 un dispozitiv relativ simplu, dar foarte costisitor. Se știe că fibrele optice — una din descoperirile care vor revoluționa în următorii ani tehnica telecomunicațiilor — sînt conductoare aproape perfecte pentru razele de lumină, tot așa cum, de pildă, cuprul este un foarte bun conductor electric. Savantul francez proiectase un cilindru din fibre optice, înăuntrul căruia trebuia plasat subiectul, cilindru care putea curba lumina în jurul acestuia, făcîndu-l invizibil pentru un observator exterior. Pentru ca, totuși, cel dinăuntru să poată vedea ce se petrece în jur, cilindrul de fibre optice fusese prevăzut cu două orificii foarte mici, vizibile doar pentru cineva aflat în imediata apropiere. Era însă clar că asemenea metodă relativ greoaie nu putea fi folosită oriunde și de către oricine. Ea nu ar fi permis nimănui să devină invizibil pe stradă sau în casă. În schimb, își putea găsi aplicare pe scenă. În ciuda prețului foarte ridicat al fibrelor optice și, deci, al unui cilindru construit astfel, patentul a fost deîndată cumpărat de unul din marile cabarete pariziene, a cărui vedetă, după ce renunțase, rînd pe rînd, la diferite obiecte vestimentare, trebuia să dispară brusc. Se pare că metoda s-a bucurat de un deosebit succes...

La ora actuală, mulți oameni de știință sînt în căutarea unei soluții mai generale. Este vorba de un dispozitiv care, la intrare, ar putea descompune lumina în particule mai mici decît fotonii iar la ieșire ar putea să le recompună, astfel încît dispozitivul însuși, cu tot ceea ce s-ar găsi în câmpul său de acțiune să devină invizibil.

Celor care credeau că fotonul este o particulă indivizibilă le vom aminti că Louis de Broglie a demonstrat încă de la începutul secolului că fotonii sînt particule complexe, compuse dintr-un neutrino și un anti-neutrino. Teoretic, e deci posibilă construirea unui dispozitiv de „invizibilizare”.

În fine, trebuie să spunem că omul invizibil nu va putea îndeplini multe din acțiunile care îi sînt atribuite în benzile desenate, în filme sau în cărțile de aventuri. Capcanele anti-furt utilizează la ora actuală metodele electrostatice sau ultrasunetele. Sînt folosite tot mai mult aparatele de detecție în infraroșu, care pot sesiza căldura corpului uman. În acestea nu sînt singurele metode care ar permite cu ușurință detectarea unui „om invizibil”.

■ Ficțiune și realitate. Poate ați citit povestirea lui C. C. Began Balerina albastră, din volumul Nepăsătoarele stele. Un tînr cibernetician inventează o păpușă electronică, o frumoasă balerină ce poate executa un dans la comandă.

Iată că specialiștii de la Universitatea din Pennsylvania (S.U.A.) au conceput deja o „balerină electronică” a cărei scenă este deocamdată doar un ecran de computer și al cărei scop este acela de a ușura pregătirea colegilor ei de breaslă (ne-electronice). Balerina din memoria compute-u-

lui este programată să interpreteze partiturile de dan aflate în pregătire pentru execuția scenică. Evoluția danului apare pe un ecran, continuă sau fragmentată pe figuri, cu mare fidelitate, în succesiunea elementelor coreografice componente.

Pe de altă parte, exploatarea minierei deservite de roboți sau liniile tehnologice complet automatizate și dotate cu roboți industriali au trecut de mult din literatura SF în realitate. Știri de ultimă oră arată că în Suedia va funcționa, pe la mijlocul acestui deceniu, o oțelărie complet automatizată. De-a lungul lanțului tehnologic vor fi dispuse zeci de roboți specializați în diverse operații. Un computer central, deservit de un personal extrem de redus, va asigura controlul întregului proces productiv.

■ O descoperire și consecințele ei fantastice. Biochimiiști unguri au izbutit să izoleze in vitro o bacterie care transformă produsele de natură celulozică în hidrocarburi. S-au făcut în laborator o serie de experimente promițătoare, obținerea „petrolului artificial” pe scară industrială pareă o problemă aproape rezolvată, cînd deodată cercetările au fost sistate iar bacteria, distrusă.

Distrusă în condițiile actualei crize energetice, cînd ar fi folosit de minune pentru obținerea petrolului din reziduuri inutilizabile în orice alt domeniu? (Anticipînd într-un fel răspunsul la această întrebare, vom aminti că reziduurile menajere conțin în jur de 23 la sută celuloză.) Care este atunci explicația?

— O jurisdicție internațională interzice sinteza unor microorganisme ce pot afecta echilibrul ecologic. După prezentarea acestei descoperiri la un congres de biochimie, a rezultat din dezbateri că aplicarea metodei, oricît rezultate favorabile ar avea, ar implica un mare risc ecologic: odată scăpată în mediul ambiant, bacteria ar putea degrada la scară planetară produsele celulozice.

Închipuți-vă cum ar începe coșmarul: într-o zi, stînd la masă, observați cum se prelinge pe piciorul ei o șuviță întunecată; încercînd să vă găsiți liniștea, nu puteți dormi: patul emană un puternic miros de petrol, ca și întreaga mobilă de lemn din apartament, ca și tocurele ușilor și ale ferestrelor, acoperite de picături fine... de petrol. Încercați să luați o carte din bibliotecă, dar mîna vi se umezește; curios, și cartea s-a înmuiat și miroase puternic a petrol. Putem împinge chiar mai departe lanțul de consecințe: din pădurile globului încep să se scurgă rîuri de petrol...

Și, atenție, încă nu am introdus în nici una din presupunerile noastre posibilitatea apariției unui chibrit aprins!...

■ Fantasticul în viața de toate zilele. Satul malayezian Alor Segmat a fost asediat de șerpi, care au semănat panică în rîndul locuitorilor. Au fost înregistrate numeroase cazuri cînd reptilele veninoase au pătruns în casele oamenilor. (Agerpres).

■ Demolarea blocașelor conceptuale. Astfel se numește metoda recomandată de James Adams, profesor de design la Universitatea din Stanford, pentru stimularea creativității și mărirea receptivității față de ideile noi (în cartea Conceptual Blockbusting, apărută în prima sa ediție în 1974). Amintind de lucrarea lui C. P. Shaw, Cele două culturi și revoluția științifică, unde se formulează ipoteza existenței unei culturi de tip științific, separate de cea de tip umanist, Adams afirmă că dacă există, într-adevăr, o linie de separație între cele două culturi, înseamnă că oamenii nu-și valorifică la maximum potențialul creator. Conceptualizarea eficientă presupune folosirea în egală măsură a raționamentului și logicii, pe de o parte, și a afectului și intuiției, pe de alta, iar împlinirea acestor două modalități de expresie se observă din însăși organizarea creierului: emisfera lui stîngă controlează vorbirea, auzul, capacitatea analitică, în timp ce emisfera dreaptă guvernează percepția spațială, capacitatea de sinteză și perceperea valorilor artistice.

Pornind de la observația că la copii creativitatea este mai mare decît la adulți, autorul constată că aceștia din urmă sînt handicapați de clișee inhibitorii de gîndire determinate de modele culturale sau de constrîngeri de ordin practic. Adams cataloghează apoi „clișeele culturale” cele mai frecvente: „fantezia și meditația reprezintă o

stupidă pierdere de vreme, fiind forme de manifestare a lenei"; „joaca este doar pentru copii”; „soluționarea problemelor este o problemă serioasă, care exclude umorul”; „rațiunea, utilul, logica, simțul practic reprezintă valori pozitive, în timp ce sentimentul, intuiția, aprecierile calitative, delectarea sînt valori negative”; „tradiția este preferabilă schimbării”; „gîndirea științifică și banii pot rezolva orice”; tabu-urile. Cunoșcînd aceste clișee de gîndire, create sub influența mediului inconjurător, le-am putea evita. Trebuie ținut cont pe de altă parte și de faptul că societatea tinde să anihileze ideile noi, cu predilecție imediat după apariția lor, cînd sînt încă imperfecte și neverificate de practică. Modalitățile cele mai frecvente folosite pentru distrugerea unei idei noi sînt numeroase: ignorarea ei, persiflarea, despicarea firului în patru atunci cînd e vorba de înțelegerea sau aplicarea ei. Vulnerabilitatea la critică a majorității oamenilor e de natură să complice și mai mult existența și așa zbuciumată a noilor idei.

Ne place să credem că unul din cele mai eficiente moduri de demolare a blocajelor conceptuale îl reprezintă tocmai science-fictionul, care oferă totdeauna cititorilor săi probleme și soluții inedite, căi neabătătorite, deosebindu-se astfel de genurile „închise”, cum ar fi genul polițist, de pildă.

■ Din aparițiile editoriale SF ale anului 1983. Scriitorul Vladimir Colin, maestru incontestabil al anticipației românești, prozator de recunoscută valoare internațională, este autorul volumului de povestiri și nuvele Imposibila oază care va apărea la Editura Cartea Românească. Amintim că nuvela care dă titlul acestui volum a fost publicată în numărul din august 1982 al revistei Viața românească.

■ În colecția Fantastic Club a Editurii Albatros, tînărul autor timișorean Lucian Ionică va publica un volum de schițe și povestiri: Ziua confuză. În aceeași colecție va apărea și romanul scriitorului bulgar Liuben Dilov: Drumul lui Icar.

Lansarea pe piață a lucrării Civilizații extraterestre a lui Isac Asimov (Editura politică) a fost, de asemenea, reportată pe anul 1983.

■ Antologii SF. În decursul primului trimestru al anului, va apărea la Editura Scrisul Românesc din Craiova cea mai cuprinzătoare antologie a povestirii SF românești (ca număr de pagini și autori antologați). Alexandru Mironov, neobosit animator al modului SF în România, împreună cu Ion Ilie Iosif, sprijiniți de Dan Ion Vlad, sînt autorii acestei valoroase inițiative editoriale. Intitulată Alfa, antologia reunește în cele circa 500 de pagini ale ei un număr de 47 de autori, reprezentați prin 81 de texte.

La Editura Albatros, Constantina Paligora și Alexandru Mironov pregătesc o antologie de proză SF antirăzboinică. Textele din această culegere, intitulată Avertisment pentru liniștea planetei, provin, în parte, dintre cele prezentate în cadrul concursului cu același nume, organizat în primăvara anului 1982 de către revista Știință și tehnică și cotidianul Știința tineretului, în colaborare cu Clubul de literatură și artă de anticipație 2001 din București. Se pare că povestirile incluse în antologie vor fi însoțite de câteva din lucrările grafice ale talentatului grafician SF George Aaron.

Editura Junimea s-a dovedit a fi receptivă la propunerea lansată la cea de-a 12-a Convenție Națională a Cenaclurilor de Anticipație (Iasi, 6—8 noiembrie 1981): alcătuirea unei antologii intitulate Cele mai frumoase povestiri SF românești. Autorii antologați fac parte atît din „vechea gardă” a SF-ului românesc, cît și din „noul val”, care va fi reprezentat din plin. Alcătuirea de Alexandru Mironov și Dan Merișca, antologia (îngrijită din partea editurii de către scriitorul Vicențiu Donose) va avea în jur de 300 de pagini.

Autorii acestui articol s-ar bucura dacă ar fi „izbutit” să omită vreuna din aparițiile editoriale SF ale anului 1983, care sînt încă puține, trăsătură specifică și anilor precedenți. Calitatea science-fiction-ului scris astăzi de autorii români nu este onorată la modul convenit de editurile noastre care, cu cîteva fericite excepții, nu publică decît accidental literatură SF.

■ Panică și previziune. Editura Bantam califică ultimul roman al lui Frederik Pohl, Syzygy (1983), ca „fiind mai aproape de mainstream — termen folosit pentru desemnarea literaturii „generale” (tradiționale), n.n. — decît tot ce a scris Pohl pînă în prezent”. Viitorul diu Syzygy este anul... 1982. Romanul pare să fi fost „planificat” pentru a corespunde prezicerilor catastrofale în legătură cu alinierea planetelor. Iată cum îl comentează T. A. Easton în revista Analog:

„O sondă spațială îndepărtată se defectează în mod misterios și mass-media începe să speculeze isteric pe tema «efectului Jupiter» și a omuleților verzi. Un misit de proprietăți profită, pentru a face să scadă prețurile — vrea să dea lovitura, și dacă în acest sens va trebui să inventeze o nouă religie, o va face. Un geolog antipatic și o frumoasă cercetătoare în științe astronomice încearcă din răspuțeri să dea o explicație rațională întregii afaceri. Restul distribuției, foarte variate, mai cuprinde teroristi și gangsterii, trama țesîndu-se pe măsură ce căile tuturor se întretaie și se reintretaie. Personajele sînt credibile și construite cu grijă”.

În cele din urmă se descoperă într-adevăr „un efect Jupiter” (chiar dacă nu cel despre care ni s-a vorbit), din cauza căruia a fost distrusă sonda spațială. California suferă o catastrofă, prilejuită însă de ploii neobișnuite, care provoacă alunecări de teren. Odată cu acest deznodămînt însă, Pohl oferă o parabolă a timpurilor noastre și o morală despre responsabilitatea „profetului”:

„... în 1976 s-a instituit, pe coasta Atlanticului, o pază contra uraganelor... Plajele erau pline de oameni... Cineva din Biroul național trebuia să ia o hotărîre. Să avertizeze oamenii? Dacă nu-i avertiza... sute de mii [și-ar fi putut pierde viața]. Dacă-i avertiza și plecau, iar uraganul rămînea în larg, ar fi adus turismului [pagube de] milioane de dolari...”;

„Nu erau decît cîteva poduri... Chiar și avertizați, mulți, foarte mulți, ar fi pierit.”;

„Ceea ce-i revenea iarăși și iarăși în minte era geologia, pentru că la asta se pricepea. Dar problemele nu erau științifice! Erau morale.”

Subiectul este profund ancorat în realitate. Cercetătorii care încearcă, în clipa de față, să descopere căile de prezicere a cutremurelor sînt confrunțați cu asemenea probleme ori de cîte ori cred că știu cînd și unde s-ar putea produce un seism. Dar îndrăznesc ei să vorbească? Care sînt riscurile unei preziceri greșite? Dar ale uneia corectă? (Și unul dintre aceste riscuri, deloc neglijabile, este aceea de a-ți crea faima ciobanului care striga: „Vine lupul!”).

Pohl pare să-și fi ales drept țintă isteria și panica ce ar putea fi cauzate de prezicerea (corectă sau falsă) a unei catastrofe. Mai degrabă e însă vorba de o înfierare a oportuniștilor (ca misitul de proprietăți) care, de fapt, nu cred în prezicere, dar o exploatează în propriul folos.

De ce Syzygy este o carte S.F. și nu una mainstream? Pentru că, în bună măsură, cheia este explicația motivului pentru care nava cosmică de la începutul romanului a fost aspirată în spațiu și descoperirea uluitoare care decurge din această explicație. „Poate — poate”, spune Pohl — „vom supraviețui propriei noastre neghiobii și vom ajunge la stele”.

I. D. G.

Supliment de literatură pentru tineret editat de revista

CONVORBIRI LITERARE

Redactor-responsabil: Daniel DIMITRIU

Grafica: Radu GAVRILESCU

Coperta: Vasile ISTRATE

Tehnoredactor: Georgeta IACOBITZ

Tipărit la Întreprinderea poligrafică Iași
Apărut în 1983

Arlan Keith Andrews, Sr Science Fiction

CE SCRIE ÎN RAPORTUL
CERCETĂTORULUI :

Bibliografia existentă nu indică...

De multă vreme este recunoscut faptul că...

Este general acceptat faptul că...

De o deosebită importanță teoretică...

De o deosebită importanță practică...

Dificultăți de ordin tehnic au impus contra-
mandarea...

S-a înregistrat un progres științific...

Rezultatele tipice au confirmat...

Parametrii s-au încadrat în limitele prevăzute...

Rezultatele experimentale au corespuns efectu-
lui scontat...

Unele valori anormale se datorează erorilor in-
strumentale...

Concordanța cu rezultatele prevăzute este :

Excelentă

Bună

Satisfăcătoare

Nesatisfăcătoare

Parametrii au fost normalizați...

Diagramele nedimensionate ale valorilor demon-
strează că...

Analizele statistice dovedesc...

Procedurile de prelucrare a datelor au fost im-
plementate...

Rezultatele au fost, în general, pozitive...

S-a realizat un progres semnificativ...

Întregul domeniu de cercetare a marcat un salt
înainte...

Ne-a acordat sprijinul său valoros...

Ne-a dat sfaturi extrem de prețioase...

Continuarea investigațiilor este justificată...

CE ÎNSEAMNA ÎN REALITATE :

N-am citit nimic despre asta în HUSTLER și
PLAYBOY

Odată, la un pahar, un înș a fost de acord cu
mine

Odată, la un pahar, doi înși au fost de acord cu
mine

Am nevoie de o temă de dizertație

Am nevoie de un post

Au dat în bară inginerii

N-au dat în bară inginerii

N-a explodat nimic

S-a ars totuși câte ceva, pe ici pe colo

Mi s-a potrivit florarul

Nu mi s-a potrivit florarul

Ce-a vrut directorul

Ce-a vrut colectivul

Ce-au vrut tehnicienii

Ce-a ieșit

N-o să credeți ce valori mi-au ieșit

N-o să creadă nimeni

A trebuit să mint un pic

A trebuit să mint mult

Mi s-a majorat salariul

Mi s-a majorat zdravăn salariul

Am fost avansat

N-a intrat deloc în laborator

Era directorul secției de cercetări

Am nevoie neapărat de altă subvenție

Traducere de Ion Doru Brana (din ANALOG, June 1982)

La Cosmic zoo, vizitatoarea către paznic :

— Ce simpatic poate să fie crocodilozaurul
din bazin ! M-a lăsat chiar să-i bag mâna în gu-
ră... E dresat ?

— Nu, dar cred că și el vă simpatizează...

— De unde știți ?

— Îl cunosc eu : dacă nu era așa, vă înghițea
din primele treizeci de secunde !

La Cosmic zoo, paznicul către vizitatoare :

— ...Văd că începeți să-i placeti din ce în ce
mai mult ! Vine încoace !!!

La restaurant, robotul către ospătar :

— Ospătar, din ce-i făcută friptura asta ?
N-am izbutit s-o tai nici cu laserul !

— Vai, domnule, dar nici n-ați fost servit !

Din „Robotica bunei-cuviințe“ :

Tinerii roboți au obligația ca, atunci când se
află în mijloacele de transport în comun și zăresc
o robotiță sau o robobăție, să se ridice în pi-
cioare și să-i ofere acesteia scaunul electric.

G. C.